

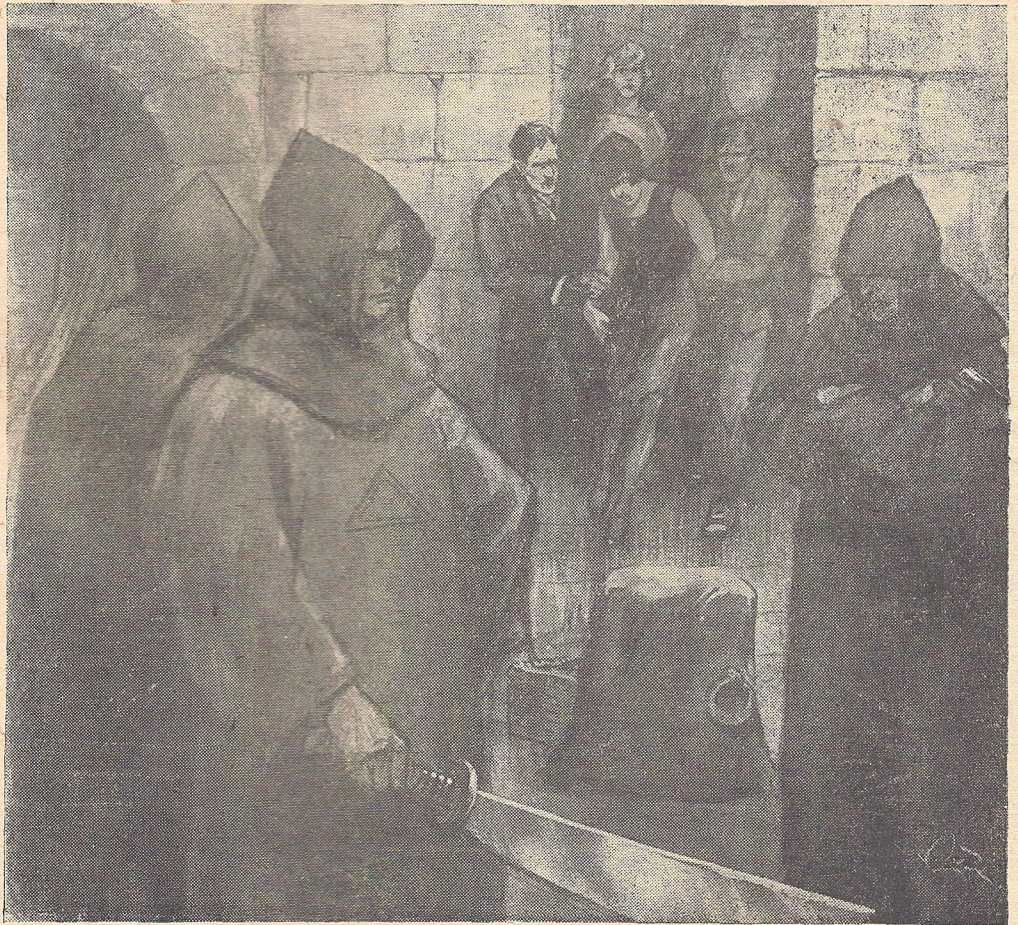
ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE
DE VERRAADSTER VAN DE BENDE

15 cent.

Vooraan gingen twee mannen met de vrouw in hun midden.

No. 1302.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE VERRAADSTER VAN DE BENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

MOEILIKHEDEN TE SHANGHAI.

Het was nog in den aanvang van den strijd tusschen Noordelijken en Zuidelijken in China, voor den inval der Japanners, toen drie mannen te Shanghai aankwamen, die niet behoorden tot de vluchtelingen, die zich reeds van het binnenland uit naar de groote havenplaatsen begonnen te begeven, aangespoord door een voorgevoel van vreeselijke gebeurtenissen, die zich binnen niet te langen tijd zouden afspelen als het ware tusschen de bekken in van de vreeselijke nijptang, die op het punt stond, gesloten te worden.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson, en hoe zij daar kwamen, kan in weinige woorden verhaald worden.

Na een reeks van gevaarvolle avonturen in het binnenste van Afrika, waarheen Raffles zich met zijn vliegmaschine, de Duivel der Lucht begeven had, had hij met dit toestel een bezoek gebracht aan een van zijn schatteneilanden, in de Gele Zee gelegen, om daar den buit, in Afrika behaald, veilig te gaan begraven.

Maar het ongeluk scheen ditmaal den stoutmoedigen avonturier te hebben achtervolgd, Chineesche piraten bleken bezit te hebben genomen van zijn eiland, hij moest strijden om het bezit van zijn schat, die door een noodlottig toeval ontdekt, en door een

Engelschen kruiser in beslag genomen was, en pas toen hij zoowel zijn eigen schatten als het valies met goud en edelgesteenten uit Afrika weder in zijn bezit had, aanvaardde hij de terugreis, over China heen, en begroef een en ander op een veilige plek — zoo veilig als een plek in China in die tijden slechts kon zijn.

Maar nog kwam er geen einde aan zijn beproevingen, want toen hij met de vliegmaschine weder was opgestegen, ditmaal om naar Londen terug te gaan, toen geschiedde er een ongeluk, dat hem en zijne beide metgezellen bijna het leven had gekost. Op een door blanken nog nimmer bezochte plek, in een klein gedeelte van dat onmetelijke, Chineesche rijk, waar de Westersche beschaving alleen nog maar is doorgedrongen in den vorm van een half dozijn uitstekende geweren, geraakte het stoutmoedige drietal in de macht van een Chineeschen heerscher, het opperhoofd van een Boeddhistische kolonie, en nogmaals had het geschenen, alsof het einde nu was aangebroken voor die drie dappere mannen, maar door een list, even stoutmoedig als geniaal bedacht, wist Raffles zich zelf en zijn beide trouwe vrienden te redden uit de handen der Chineesche beulen die hem den marteldood hadden willen doen sterven.

De ongelukkige vliegmaschine echter was bij

dien strijd vernield, onherstelbaar, en te paard hadden de drie mannen zich in veiligheid moeten brengen.

Na een reis vol vermoeienissen en vol gevaren ook, gedeeltelijk doorgebracht in de gelederen van een afdeeling Noordelijken, hadden zij tenslotte Shanghai bereikt, in de stellige hoop en verwachting, hier wel aanstonds een schip te zullen vinden, dat hen naar Engeland zou kunnen overbrengen.

Echter speelden zich destijds de gebeurtenissen in China met zulk een verbijsterende snelheid af, dat er gedurende hun avonturen in het hartje van dat geweldige rijk, dat wij Westelingen nog zoo bitter weinig kennen, dingen waren gebeurd, waarvan Raffles nog volstrekt niets wist, en die, als hij ze geweten had, zijn plannen zeker aanmerkelijk zouden hebben gewijzigd.

Shanghai was zoo propvol vluchtelingen, Duitschers en Amerikanen, Engelschen en Franschen, Russen en Japanners, dat men nauwelijks wist, hoe zich te wenden of te keeren.

Engeland had onmiddellijk een afdeeling Londensche bobbies gezonden, die daar in Shanghai optraden met een rust en een zekerheid, alsof zij nooit van hun leven iets anders gedaan hadden. Er lagen oorlogsschepen op de reede, er raasden met donderend geweld pantserauto's door de kronkelende straten van de binnenstad, overal waren prikkeldraad versperingen, en overal zag men van haat en vernedering verwrongen, gele gezichten en scheeve oogen.

De zeer rijken, die tot iederen prijs onmiddellijk wilden vertrekken, huurden voor belachelijke sommen een vaartuig, om hen naar de dichtstbijzijnde veiliger haven te brengen, vanwaar zij de reis naar hun land zouden kunnen voortzetten, maar degenen die niet over kapitalen beschikten, moesten rustig wachten op het vertrek van een der mailbooten, welke de Engelsche regeering had gezonden voor het vervoeren van degenen, die deze hel wilden verlaten, en dat waren er duizenden.

Het was in deze draaikolk van naties, van naijver en van burgeroorlog, dat Raffles, Brand en Henderson vroeg in den morgen van een gloeiend heeten dag Shanghai binnenkwamen.

En hun blikken vielen, na een korte rit in een wrakke huurauto, op Hollandsche mariniers, die op post stonden achter de draadversperingen en zandzakken, op Japansche zeesoldaten, op Londensche verkeersagenten, en op Fransche koloniale troepen. Dat alles zagen zij in het verloop van nog geen kwartier. De haven bood een schouwspel aan zooals zij het nog

maar zelden gezien hadden en toch was het nog slechts weinige maanden geleden, dat zij uit Shanghai vertrokken waren. Men verdrong zich aan de steigers, en op zijn minst veertien of zestien naties waren daar vertegenwoordigd.

Voor het gebouw van het Engelsche Handelgenootschap liet Raffles de taxi tenslotte stilhouden, half uit vrees dat het wrakke Fordje onder hen zou bezwijken, en ook omdat men eenvoudig niet meer verder kon.

Juist op dat oogenblik was er begonnen met de inscheping aan boord van een grooten zeeschooner, en de politie en de militairen van vijf naties hadden alle moeite ter wereld, de ongeduldig dringende passagiers in geregelde banen te leiden, en te beletten dat zij van de loopplank in het water zouden storten.

Raffles had den chauffeur betaald, en volstrekt geen acht geslagen op het gemopper van den Chinees, die zijn fooi zeker te laag vond en stond nu met gekruiste armen naar het gewoel te zien, naar dat vreeselijke gedrang op den grooten steiger, die dreigde te bezwijken onder het gewicht van die dringende massa.

En eindelijk zei hij, zich tot Brand wendend:

— Het zal niet zoo gemakkelijk gaan, als wij het ons hadden voorgesteld, mijn waarde! Het ziet eruit, alsof het aantal inwoners van de stad verdrievoudigd is, en vraag mij af wat wij moeten doen, om veilig de stad te verlaten.

— Zou er niet spoedig weer een schip vertrekken? Het is duidelijk dat hier alle plaatsen uitverkocht zijn, en meer dan dat, mylord! liet Henderson zich hooren.

— Ik vrees dat dat zeer lang zal duren, James! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Het ziet eruit naar, alsof deze aandrang om weg te komen reeds lang duurt, en ik denk dat weken van te voren alle schepen al tot op de laatste plaats vol zijn, nog voor zij hier zijn aangekomen!

— Zouden wij geen boot kunnen huren, om naar de dichtstbijzijnde Japansche of Russische haven over te steken? stelde Brand voor.

— Dat zou te probeeren zijn, Brand, ofschoon ik niet geloof dat men op dit oogenblik in Rusland bijzonder op ons Engelschen gesteld is! En het zou zeer onaangenaam zijn, als het ons bijvoorbeeld bij aankomst te Port Arthur bleek, dat ons den toegang geweigerd werd.

— Dan lijkt mij een Japansche haven nog veiliger! Want in Yokohama of Tokio zal wel een schip te vinden zijn, om er mee terug te keeren! Ik vrees echter, Brand, dat wij wel gedwongen zullen zijn, eenige dagen hier te blijven! Wij zullen het verstandigst doen, als wij ons van betere, nieuwe kleederen voorzien, en

ons uitgeven voor Engelsche handelaars uit het binnenland. Laten wij niet vergeten dat de politie hier nog altijd herinneringen moet hebben aan de vlucht van een zekeren Raffles van boord van een zekeren kruiser! Waarschijnlijk zullen wij er met onze woeste baarden en gebruide gezichten heel anders uitzien dan destijds, maar men kan toch niet te voorzichtig zijn! Het is bijna als een geluk te beschouwen dat de verwarring in deze stad het voor de autoriteiten schier onmogelijk maakt, onderzoek te doen naar passen en andere papieren.

Brand wilde hierop iets antwoorden, toen hij plotseling bemerkte dat Raffles hem stevig bij den arm had gevat, en met strakke blikken naar ets of naar iemand keek, dichtbij den steiger.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg hij, na eenige oogenblikken het strakke gelaat van Raffles te hebben gadegeslagen.

— Ik kijk, Brand, naar een dame, die bij ons beiden zeker geen al te aangename herinneringen moet wakker roepen. Ik kijk naar niemand minder dan naar „Mooie Mary” van Londen!

Brand smoorde met moeite een kreet van verbazing en schrik, en zei toen, terwijl hij trachtte de richting van Raffles blik te volgen:

— Je bedoelt toch niet de hartsvriendin van wijlen professor Shydrift, den Koning der Misdadigers?

— Niemand anders dan zij, mijn waarde! Zie, daar staat zij, bij dien reusachuigen aanlegpaal. Een weinigje ouder geworden, een weinigje bleeker misschien — maar nog altijd Mooie Mary!

Brand keek in de aangeduide richting, en nu zag hij ook de vrouw, die daar stond alsof ze op iemand wachtte. En een oogenblik leek het alsof het hart van den jongeman stilstond.

Hij herzag zich weer in Londen, en de gebeurtenissen van slechts weinige jaren geleden doemden met onweerstaanbaar geweld voor zijn geestesoog op.

Hoe verschrikkelijk was de strijd geweest met dien duivel in menschengedaante, den geheimzinnigen aanvoerder van de Bende der Raven, professor Shydrift, den Koning der Misdad.

Menigmaal waren Raffles en Brand beurteilungen in de macht van dien Satan geweest, maar eindelijk had diens noodlot hem achterhaald, en hij had zijn leven van moord en diefstal moeten eindigen op het schavot.

Hij had een groot leger van helpers gehad, en daaronder was ook die vrouw daarginas geweest, en hij prees zich gelukkig, dat hij en Raffles onmogelijk te herkennen waren, zooals

zij daar nu stonden, met hun gescheurde, herhaaldelijk gevlekte kleeren, hun verwarde baarden en hun door de zon verbrande gezichten.

Want zij was een gevaarlijk creatuur, Mooie Mary, en waarschijnlijk nog bezielde met wraakzucht jegens de mannen die haar vriend ten val hadden gebracht.

Wat deed zij hier, die vrouw, die zeker nog niet lang geleden uit een Engelsche gevangenis ontslagen was, te oordeelen naar haar geelbleeke kleur en het onrustige flakkeren van haar oogen?

Was zij hier met een bepaald doel? Dan kon het geen ander dan een misdadig doel zijn! Misschien hoopte zij te visschen in troebel water en gebruik te maken van de omstandigheid, dat de politie op dit oogenblik de handen vol had, en niet veel aandacht kon besteden aan de gebruikelijke misdrijven der groote steden — roof, diefstal, inbraak, ja zelfs moord!

Werktuiglijk had Brand een paar stappen terzijde gedaan, en zodoende een stapel kisten, die wie weet hoe lang op vervoer lagen te wachten, tusschen zichzelf en Mooie Mary gebracht.

Haar oogen waren zoekend in het rond gegaan, en plotseling hief zij de hand op en begon te wuiven.

Het was echter onmogelijk te zien, wie dat wuiven gold, want een dichte menigte bewoog zich nog altijd langs de kade en over den steiger.

Maar na eenige oogenblikken meende Brand een gezicht te zien dat hem al even bekend voorkwam als dat van Mooie Mary, en de kennismaking was al weinig aangename.

— Ik wil nooit meer een voet in mijn trouw, groot Londen zetten, als dat niet José Ricola is, de Italiaan! Hij schijnt dus ook zijn straf al te hebben uitgezeten.

Zijn oogen waren strak gevestigd op het bleeke, met een zwart snorretje versierde gelaat van een ongeveer veertig jarig man, vrij goed gekleed, ja zelfs met een zekere elegance, die zich nu een weg baande door de menigte en pas ophield met duwen en dringen, toen hij vlak voor de vrouw stond. En bijna op hetzelfde oogenblik hadden zij zich in de menigte opgelost.

Nergens waren zij meer te ontdekken.

Vruchteloos poogde Brand, zich op de teenen uittrekkend, nog een glimp op te vangen van het rossige haar van de vrouw, of van het bleeke gezicht en het Charley Chaplin-snorretje van den Italiaan.

Ook die Ricola was destijds lid geweest van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende te Londen, beter bekend als de Bende der Raven.

En meer dan ooit verlangde Brand er naar, deze stad te verlaten, en zich naar Londen te begeven. Hij wist evenwel hoe moeilijk dat zou gaan, nu men letterlijk vocht om een plaatsje op de mailbooten, en er zeker geen motor- en stoomboot naar een Japansche haven zou zijn te krijgen dan tegen betaling van een reusachtige som. De Chineezen zijn uitstekende handelslieden, en weten van de gelegenheid gebruik te maken.

En nu had Raffles weliswaar een paar juweelen van de in Afrika buit gemaakte schat achtergehouden, om ingeval van nood te kunnen dienen, maar het zou zeer de vraag zijn, of Raffles het kon wagen die diamanten hier te gelde te maken. Dat zou zeker achterdocht wekken, en bovendien was een beschrijving van de te Johannesburg gestolen diamanten reeds naar alle streken van het kompas rondgeseind, vele weken geleden. En meer dan een honderd pond in contanten hadden de drie mannen tezamen niet bij zich. Natuurlijk hadden zij erop gerekend, met de eerste de beste boot naar Londen te kunnen terugkeeren.

Raffles maakte echter aan alle onzekerheid een einde, door Brand ter zijde te nemen, en hem op zachten toon te zeggen:

— Wij zullen maar beginnen met een goed hotel op te zoeken, Brand, al vrees ik dat de meesten overvuld zullen zijn. Ons behoorlijk in de kleeren te steken en dan eens een poging te wagen, ons van de diamanten te ontdoen, want ik heb volstrekt contant geld noodig, om een boot te kunnen huren. Het lust mij niet, hier misschien nog maanden te moeten wachten, alvorens een plaats te kunnen krijgen aan boord van een schip, met bestemming naar Engeland.

En zoo werd dan ook gehandeld, omdat het zeker de beste wijze was, zich buiten de greep van de politie te houden, en zijn leven niet in

gevaar te brengen. Want in de duistere wijken van Shanghai sloop de misdaad rond, en overal loerden sluipmoordenaars, die gebruik maakten van de verwarring en de opeenhooping van zooveel menschen om te rooven, of een langgekoesterde wraak bot te vieren.

Neen, in de Chineesche wijk zouden vreemdelingen, Engelschen, hoe schamel ook gekleed, op dat tijdstip hun leven niet zeker zijn.

In een der groote magazijnen in de Engelsche wijk kochten zij nieuwe kleeren, zij schaften zich wat munitie aan voor de twee revolvers die zij nog bezaten, zij lieten hun haren knippen, en hunne baarden afscheren, en toen pas begaven zij zich naar een der groote hotels, en het toeval was hun wel zeer gunstig, want er waren dien morgen juist twee Engelschen zoo onvoorzichtig geweest, zich te ver in de Chineesche wijk te wagen, en men had hen met afgesneden hals in het water van de Jang-tse vinden drijven.

— De kamer van die beide heeren is dus vacant! had de hotelhouder zeer lakoniek medegedeeld, en Raffles en Brand betrokken ze dan ook aanstonds.

Wat Henderson betreft, in het hotel zelf kon hij onmogelijk nog een plaats vinden, maar op zijn eigen aandringen bleef hij toch in de onmiddellijke nabijheid, dat wil zeggen, hij nam genoegen met een klein stukje van de vliering, boven het bediendengebouw. Ook dit was niet zonder gevaar, daar het meerendeel der bedienden nog steeds Chineezen waren, maar Henderson wilde er niets van weten zich al te ver buiten den gezichtskring van zijne lordschap William Aberdeen te begeven — zooals Raffles plotseling weer voor hem geworden was, van het oogenblik af dat men zich in een groote stad bevond, schoon linnen droeg en zich had kunnen scheren.

HOOFDSTUK II.

IN DE MACHT DER BANDIETEN.

Er waren twee dagen verstreken sedert de aankomst van Raffles en de zijnen te Shanghai, en de toestand was alleen in deze zin veranderd, dat alles er nog dreigender uitzag! Vage geruchten van een opstand, door de Communistische elementen in het leven geroepen, drongen tot de groote havenstad door.

Engeland zond steeds meer troepen, de pantserauto's bleven door de straten razen, en stil en dreigend lagen de oorlogsschepen van verscheidene naties op de reede, met de monden der groote kanonnen veelzeggend op de stad gericht.

Altijd meer vluchtelingen kwamen aan, en

men begreep niet, hoe het ooit mogelijk zou zijn, die ongelukkigen bijtijds in te schepen en weg te voeren, wanneer het inderdaad eens tot een algemeen opstand van het gele ras tegen de blanke indringers zou komen.

Menigmaal werd er zoo dicht bij de stad gestreden tusschen Noordelijken en Zuidelijken, dat men het kanongebulder tot in Shanghai kon hooren als de wind gunstig was.

Raffles en Brand hadden ieder op hun eigen gelegenheid al eens onderzoek gedaan naar de mogelijkheid om een schip te huren, maar zelfs voor de kleinste motorbooten, waarmede een overtocht naar een Japansche haven levensgevaar zou hebben beteekend, werden belachelijk hooge bedragen geeischt, tot vijfhonderd pond sterling toe!

En ze werden niet alleen gevraagd — rijke, Engelsche handelslieden, die tot iederen prijs spoedig weder naar Engeland wilden terugkeeren, betaalden wat gevraagd werd! Geen wonder dus dat men op de reede weinig anders meer aantrof dan wrakke, kleine, half vermolmde bootjes, nauwelijks in staat om zich drijvende te houden.

Wat de groote schepen betreft — het kon zeker nog wel een halve maand duren, voor er een kleine kans zou komen op een plaatsje aan boord van die vaartuigen. Tot zoolang zou het drietal dus in ieder geval nog geduld moeten hebben.

Want nog altijd durfde Raffles in deze stad zijn juweelen niet verkoopen. Hij zou daartoe bij een juwelier moeten aankloppen, en het was zoo goed als zeker dat die, door de politie gewaarschuwd, van den diefstal der Afrikaansche diamanten op de hoogte moest zijn.

En om onder deze omstandigheden opnieuw het binnenland in te trekken — Raffles dacht er geen oogenblik aan. Hij had voor het oogenblik meer dan genoeg van China, en zijn eenig verlangen was, dit land zoo spoedig mogelijk te verlaten, waar hij zijn trouwe vliegmaschine had verloren, en aanstonds naar Engeland terug te keeren, om daar, als eerste taak, aan den bouw van een nieuw toestel te beginnen.

Er bleef dus niets anders over dan zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten en af te wachten totdat de gelegenheid zich aanbood, passage te nemen aan boord van een der groote schepen, die zoo vaak mogelijk heen en weer voeren tusschen China en de Europeesche havens, om de duizenden vluchtelingen in veiligheid te brengen.

Het was op den avond van den vierden dag, en Raffles en Brand hadden gezamenlijk gedieneerd in de groote eetzaal, toen een van de

piccolo's binnentrad met een briefje in zijn hand, zoekend even rondkeek en op het tafeltje toekwam, waaraan de beide vrienden gezeten waren, en het briefje aan Raffles gaf met de woorden:

— Zooeven gebracht, mylord! Ik geloof dat er op antwoord wordt gewacht.

Wel een weinig verwonderd over de ontvangst van een briefje in deze stad, waar hij, voor zoover hij wist, niemand kende, opende Raffles het briefje en doorliep haastig den inhoud van het geplacarde kaartje, dat de enveloppe bevatte.

„Mylord! Vergeet het een landgenoot, die uw naam in het vreemdelingenregister las, dat hij een oogenblik uw aandacht vraagt voor een zaak, die voor hem van het grootste belang is. Ik ben overtuigd, dat de Vice-president van de Windsor-Club niet zal nalaten, een voormalig lid van die club, die zich in zeer moeilijke omstandigheden bevindt, met raad en daad bij te staan. Ik zie er te haveloos uit, om binnen te durven komen, en zal zoo vrij zijn, u onder aan de hoteltrap bij het terras af te wachten. Geef mij slechts een paar minuten van uw tijd, en ik zal u altijd dankbaar blijven.

JACK WISCOTE.

— Zeg dat ik kom! zeide Raffles kortaf tot den jongen, die dadelijk wegdraafde. Luister eens, Brand!

En half luid las hij het briefje nogmaals voor.

— Jack Wiscote hier? riep Brand verwonderd uit. Nu, die is dan zeker van beginsel veranderd, want ik herinner me nog heel goed hoe hij verachtelijk de schouders ophaalde, als men over reizen sprak.

— Misschien riepen zaken hem hier, en is hij door den opstand verrast, Brand. Wie weet hoe de arme jongen eraan toe is! Misschien kunnen wij hem met wat geld bijstaan!

— Wij hebben zelf zoo weinig meer, Edward! Nauwelijks genoeg voor den overtocht!

— Het is mogelijk — maar wij zijn Engelschen en in dit land verplicht om elkander te helpen! Wacht even op mij, ik kom dadelijk terug! Ik zal zien wat hij wil!

Raffles stond op, maar viel dadelijk weer op zijn stoel neer.

Er kwam een uitdrukking van verbazing op zijn gezicht, toen lachte hij even en hij zei:

— Dat is vreemd! Mijn knieën knikten. Lieve hemel, ik zal toch geen koorts krijgen? Het is vandaag ook zoo beestachtig warm geweest. Bestel maar vast wat ijswater, Brand!

En hij stond lachend weer op, liep naar de kleerenhanger, en nam daar zijn witvilten hoed af, die hij opzette.

En vol ongerustheid zag Brand hoe Raffles met onzekere stappen verder ging, als iemand die een weinig beschonken is.

Zoo begonnen de moeraskoortsen ook vaak! De hemel gaf dat Raffles niet ziek werd! Dat zou iets vreeselijks zijn in dezen tijd en op deze plaats.

Hij zag Raffles door de glazen draaideur gaan, en toen was het alsof hij langzaam in den grond zakte, bij het afdalen van de hardsteenen breede trap, die naar het caf terras voerde.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen stond Brand, die ongeduldig werd, op zijn beurt op, stak het kaartje in zijn zak, hetwelk Raffles op tafel had laten liggen, en drentelde naar de draaideur.

Hij ging er niet door, om Wiscote, die misschien in ellendige omstandigheden verkeerde, niet te beschamen door zijn aanblik, maar bleef er achter staan en keek naar buiten.

Hij kende Wiscote nog van vroeger, maar hij zag noch hem, noch Raffles zelf.

Misschien waren zij al pratend wat verderop geloopt, zoo bedacht hij, en hij wachtte opnieuw tien minuten.

Toen begon een vage onrust hem te bekruipten, en hij wilde reeds de draaideur openduwen, toen de piccolo van zoeven hard de trap kwam oploopen en hem wenkte toen hij hem zag. Brand trad weer achteruit, en de jongen duwde de deur open en zei hijgend:

— Mijnheer Brunt, ik denk dat er iets is met mylord! Hij is zoeven flauw gevallen — hier beneden aan de trap, zeggen ze.

— Wie zeggen dat? riep Brand zeer ongerust uit.

— De kellers, mijnheer!

— Waar is mylord dan nu?

— Dat weet ik niet!

— Weet je dat niet? riep Brand uit, terwijl hij den jongen bij den schouder greep en hem heen en weer schudde. Wat beteekent dat? Men heeft mylord toch zeker het hotel binnengebracht door den hoofdingang gelijkvloers?

— Neen mijnheer, mylord is weggereden in een auto!

Brand had het gevoel, alsof men hem met een zwaren steen op het hoofd had geslagen. Hij begon zoo te duizelen en te trillen op zijn beenen, dat hij snel naar een stoel moest grijpen en zich neerzetten.

Hij wist zich slechts met de grootste moeite tot kalmte te dwingen en hij vroeg met een stem die hij vast poogde te doen klinken:

— Wie heeft het met eigen oogen gezien? Wie?

— White, de butler, mijnheer! Hij begrijpt er

zelf niets van! Hij dacht dat het misschien een vriend van mylord was die hem kwam afhalen.

Maar Brand liet hem nauwelijks uitspreken. Hij duwde de draaideur open, ijldde blootshoofds de trappen af en stond een oogenblik later voor den dikken oberkellner, die druk en opgewonden stond te praten met een paar collega's.

Brand greep hem ruw bij den arm en beet hem toe:

— Zeg wat je gezien hebt, keller! Waar is Lord Aberdeen heengereden?

— Dat weet juist niemand, mijnheer! antwoordde White, het zweet van zijn voorhoofd vegend. Het gebeurde voordat iemand er besef van had. Mylord kwam de trap af, en midden in stond hij stil, om zich het zweet van zijn voorhoofd te wisschen. Hij leek me erg bleek toe. Toen kwam hij heelemaal naar beneden en keek rond, alsof hij iemand zocht, ineens zag ik hoe hij zich aan een stoel vastgreep om staande te blijven. Ik wilde al komen toelopen, maar ik moest me eerst ontdoen van een zwaar blad met ververschingen dat ik droeg en toen zag ik, hoe, juist toen hij ineens zou zakken, twee keurig gekleede heeren op hem toeliepen die hem ondersteunden, tot hem schenen te spreken en hem toen snel naar een auto brachten, bijna droegen, die wat verder stond te wachten. Zij plaatsten mylord daarin, gingen zelf naast hem zitten, en de auto reed weg!

— Het nummer!

De stem van Brand klonk schor, en hij zelf had de grootste moeite, op de been te blijven, want het was hem, alsof alles met hem rond-draaide. Hij begreep wat zulke ontvoeringen moesten beteekenen, in een stad als Shanghai.

— Niemand heeft het nummer gezien, mijnheer! weeklaagde de oberkellner. Het ding was weg voor iemand van ons begreep wat er geschiedde, en we zijn niet eens heel zeker of de auto wel een nummer droeg. Het leek een gewone huurwagen te zijn, en hij was in een wip weg, en in een zijstraat verdwenen.

Een oogenblik werd Brand aangegrepen door een zoo groot gevoel van hulpeloosheid, dat hij nauwelijks meer besef van tijd en plaats had. Maar hij beheerschte zich, en het volgende oogenblik richtte hij zich alweer hoog op, en zei vastberaden:

— Dan heeft hier een brutale ontvoering plaats gehad, White! De politie moet onmiddellijk gewaarschuwd worden! Wij hebben reeds een kostbaar half uur verloren! Mylord kan niet vanzelf zoo duizelig en zwak zijn geworden! Maar voor den duivel....

Hij hield plotseling op, stak de hand in zijn zijzak, haalde er de kaart uit en rook er aan.

Een zwakzure lucht drong in zijn neus. En nu pas begreep hij, nu het te laat was, dat hier een laaghartige aanslag had plaatsgevonden, dat de kaart doortrokken was met een of andere sterk bedwelmende stof, die bij dit warme weder gemakkelijk doordrong in de poriën van de huid en het slachtoffer duizelig en suf maakte. Hij zelf had de kaart maar heel even aangeraakt, en toch voelde hij ook die weë gewaarwording als van een plotseling opkomende misselijkheid, zooals sommigen het hebben bij zeetochten, en bij hoog schommelen.

Slechts een oogenblik had hij gearzeld of hij de politie wel in den arm zou nemen, want het was nu zeer goed mogelijk, dat het geheim van Lord William Aberdeen onmogelijk langer kon worden bewaard.

Aan den anderen kant echter was het een wanhopig beginnen, in deze overvolle stad naar Raffles te gaan zoeken zonder andere hulp dan die brave Henderson, die geen woord Chineesch verstond of sprak.

Het kostte wat het wilde — de politie moest hier hulp bieden! Het ware ook immers niet zoo vreemd, dat Lord Aberdeen met zijn secretaris en zijn chauffeur een groote reis had gemaakt! Zijn naam stond ook immers in het hotel-register.

Brand begreep den toelag nu zeer goed. Dit was het werk van schurken, van wie er althans één Lord Aberdeen zoowel als Wiscote kende, of althans van hen gehoord had, en die nu van die kennis misbruik had gemaakt, door op het edele hart van den Vice-president te speculeeren.

En het doel kon ook niet lang twijfelachtig blijven. Raffles was natuurlijk ontvoerd, in de meening, dat men met een schatrijken Engelsman te doen had, die gemakkelijk een hoogen losprijs zou kunnen betalen.

En een oogenblik voelde Brand zich koud worden van ontzetting, bij de gedachte, dat men Raffles daarginds, waar men hem gevangen zou houden, wellicht zou fouilleeren, de diamanten zou vinden die hij bij zich droeg, al waren ze ook nog zoo goed verborgen, en daaruit wel eens zonderlinge gevolgtrekkingen zou kunnen maken.

Ja, zelfs was het denkbaar, dat de schurken, die Raffles hadden ontvoerd, evengoed op de hoogte waren van den vorm, het uiterlijk en de waarde der gestolen Afrikaansche diamanten als de politie zelve, en dan zou het ongeluk niet zijn te overzien, want dan zou het voorgoed onmogelijk worden voor Raffles, nog langer zijn rol van Lord William Aberdeen te vervullen.

Dit alles ging in weinige seconden door het

hoofd van Brand, terwijl hij weer naar binnenstormde om Henderson te gaan zoeken, en White naar de telefoon snelde, om de politie op de hoogte te gaan brengen.

Brand vond Henderson, waar hij hem wel dacht te vinden, in de groote deur van de garage, waar hij zijn hart ophaalde aan de beschouwing van een paar groote, snelle en blijkbaar zeer dure wagens, die daar pas den vorigen dag waren aangekomen, en toebehoorden aan rijke Amerikaansche fabrikanten, die zoeven niet zonder gevaar uit het binnenland waren teruggekeerd.

Hij nam den reus even terzijde, en een halve seconde later stond Henderson daar als een standbeeld, vaalbleek, en verschrikkelijk om aan te zien.

— Dit vervloekte land, mijnheer Brand, heeft ons nog niets anders dan rampen gebracht, en een voorgevoel zei mij, dat wij er nog niet doorheen waren! steunde hij. Het is begonnen, zoodra wij de grenzen waren gepasseerd, en van dat oogenblik af is het eene ongeluk op het andere gevolgd. Ja, eerder nog! Eigenlijk begon het al in Johannesburg! En wat moeten wij nu doen, mijnheer Brand, wat moeten wij doen?

In het diepst van zijn hart was Brand ten einde raad, want hij kende Shanghai slechts oppervlakkig, de Chineesche taal was voor hem een diepe put van de ondoorgrondelijkste geheimen, en op hulp van de politie zou men wel niet al te veel kunnen rekenen, terwijl het daarenboven nog gevaarlijk genoeg kon zijn, haar thans in den arm te nemen, nu het zoo moeilijk zou vallen, op een aannemelijke wijze te verklaren hoe de drie Engelschen daar te Shanghai waren gekomen, wat zij er deden, en wie zij waren!

En toch wilde hij van deze gemoedsgesteldheid niets laten blijken aan Henderson, om zijn wanhoop niet nog grooter te maken — want met wanhopige menschen kan men niets bereiken, en er moest nu gehandeld worden, doortastend, en zonder een minuut verloren te laten gaan!

Men had hier te doen met slimme tegenstanders, die over machtige middelen beschikten en die hier zeker niet hun proefstuk geleverd hadden. Dit laatste bleek uit de gemakkelijke en de vlugheid, waarmede de aanslag was volbracht. Hij had slechts een aanknoopingspunt, waaraan hij althans wat houvast had, en dat was de kaart, doortrokken met een giftige stof, die Raffles op de tafel in de eetzaal had achtergelaten en die zich nu in den zak van Brand bevond.

Hij vatte Henderson bij den arm, en zeide:

— Kom mede, wij zullen nu dadelijk die kaart chemisch laten onderzoeken, want misschien levert ons dat een punt van uitgang. Maar wacht eens — daar is de politie al! Laat mij aan het woord — zoodat wij elkander niet kunnen tegenspreken!

Hij had, over de ruime binnenhof heen en door den doorn naar de kade, de groote politieauto zien voorbijrijden en stilhouden voor het hotel. De ober wist blijkbaar waar Brand was gebleven, want daar kwam reeds een inspecteur aanstappen, van top tot teen in het wit gekleed, op den voet gevolgd door een paar agenten, waarvan één inlandsche. Deze waren in khaki gekleed, en droegen kurken tropenhelmen.

De inspecteur kreeg de beide mannen dadelijk in het oog, liep op hen toe, salueerde, zeide haastig:

— Ik ben inspecteur Brix. Ik heb mij zoo spoedig mogelijk gehaast, mijnheer! Gij zijt —?

— Charles Brunt, inspecteur! antwoordde Brand aanstonds, den naam gebruikend, die hij meestal in dergelijke omstandigheden aannam. Ik ben de secretaris van Lord William Aberdeen, die zoo raadselachtig verdwenen is. Dit is onze chauffeur. Ik hoop dat gij mij helpen kunt, inspecteur!

— Ik hoop het met u, mijnheer — maar helaas, de toestanden zijn hier niet normaal, en gij zult erop moeten rekenen, dat wij met buitengewoon groote moeilijkheden hebben te kampen. Mag ik weten wat gij hier kwam doen?

Natuurlijk had Brand deze vraag verwacht, en daarom antwoordde hij zonder haperen:

— Mylord maakte een kleine wetenschappelijke tournee per auto en deels te paard, door een nog ondoorzocht deel van China in Tibet. Wij raakten onze auto kwijt, die ons werd ontstolen en een deel van ons geld ook! Slechts met de grootste moeite hebben wij Shanghai kunnen bereiken en meermalen liep ons leven gevaar.

— De portier sprak van een briefje — hebt gij dat?

— Hier is het! Wees voorzichtig, en raak het niet te veel aan! Het bevat een bedwelmende stof! Nooit zal ik het mijzelf vergeven, dat ik mylord zijn plaats aan de tafel heb doen verlaten!

Inspecteur Brix had de kaart van glanzend karton met de nagels bij een hoek gevat en las nu, het verraderlijke ding zoover mogelijk van zich afhoudend, den inhoud.

— Schiep Mylord volstrekt geen achterdocht bij de lezing?

— Niet in het minst! Waarom zou hij ook? Wij beiden kenden Jack Wiscote heel goed. Het is echter duidelijk, dat de man, die het briefje schreef, Lord Aberdeen zoowel als Jack Wiscote beiden moet hebben gekend, althans hunne omstandigheden!

— Was het mogelijk, dat mijnheer Wiscote zich hier in Shanghai bevond?

— Waarom zou het niet mogelijk geweest zijn, nu wij er ook wel waren? Wiscote is altijd een zakenman geweest, die veel reisde, en wij vermoedden natuurlijk, dat, zooals trouwens het briefje zegt, de opstand hem overvallen had, en hem van alles had beroofd. En daar hij een goed vriend is, aarzelde Mylord niet, hem dadelijk te gaan opzoeken!

— Ik hoor, dat hij in een auto werd ontvoerd, waarvan het nummer onbekend is gebleven. Dat is al een zeer ongelukkige omstandigheid. Want zooveel auto's zijn hier nog altijd niet. Wat die kaart betreft — men kan van deze losse correspondentiekaarten koopen, met de enveloppen erbij, in alle boekwinkels en bazars. Het is een zeer gangbaar model. Wat de stof aangaat, waarin de kaart gedrenkt is —

— Ik had de kaart chemisch willen doen onderzoeken, mijnheer! riep Brand uit.

— Uitstekend! Maar wij zijn bij de politie heel goed ingericht voor zulke onderzoekingen. Wilt gij mij vergezellen? Dan zult gij het resultaat dadelijk kunnen vernemen!

— Ik verlang niets liever! riep Brand uit.

De chauffeur zal ons vergezellen. Hij is zeer aan Mylord gehecht. Wat het motief van de ontvoering betreft — er kan er, dunkt mij, maar één zijn — afpersing!

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer Brunt! Het zou mij dan ook niet verwonderen, als gij zeer spoedig een brief zoudt ontvangen, waarin gij wordt uitgenoodigd, een zeer hoogen losprijs te betalen voor de invrijheidstelling van Mylord. Dat is hier steeds een zeer geliefde methode geweest onder de bandieten!

De brief, waarvan inspecteur Brix sprak, kwam inderdaad nauwelijks eenige uren later in handen van Brand — maar de inhoud was slechts in staat, zijn angst en zijn ontsteltenis nog te doen toenemen. Want daar stond, geschreven met dezelfde hand als die, welke de vergiftigde kaart had geschreven:

„Zorg, dat er binnen acht dagen 10.000 pond sterling als losgeld voor het leven van John Raffles is bijeengebracht. Wij weten, dat je het kunt. De diamanten hebben wij al, maar dat is nog niet voldoende.

De Driehoek.”

HOOFDSTUK III.

DE ONDERWERELD VAN SHANGHAI.

Nimmer had Raffles zijn bewustzijn geheel en al verloren. Hij had een vrij helder besef van hetgeen er met hem geschiedde, zonder echter in staat te zijn, als gevolg van zijn eigen wil, een beweging te maken, of een regelde gedachte te formuleeren. Hij had het gevoel van iemand, die zoo juist van een trap is gevallen en op zijn hoofd terecht is gekomen.

Zelfs het oplichten van een hand, ja een vinger, scheen hem de grootste inspanning te kosten, en zijn oogleden wogen hem, alsof zij van lood waren.

Zoo wist hij dan, dat hij in een auto zat, die vrij snel voortreed, maar het drong niet helder tot hem door, wat hij daar deed, hoe hij erin kwam. Met de grootste moeite wist hij een weinig het hoofd te bewegen, en zag nu, dat er een man naast hem zat met een gele tronie, en kleine, zwarte, boosaardige oogjes — klaarblijkelijk een Chinees. Recht tegenover hem zat een tweede man, goed gekleed, een Europeaan, althans een blanke, breedgeschouderd en die hem voortdurend met zijn stekende, diep in het hoofd liggende oogen aanzag en zijn minste bewegingen scheen te bespieden. Naast dien man zat weer een vrouw, chic gekleed, met rossig haar, zwaar gepoederd en beschilderd. Dit alles zag Raffles niet scherp, maar als door een waas. Soms kwam het hem voor, dat de vrouw drie hoofden had, vlak naast elkander, en dan weer werd dat hoofd eensklaps heel groot, buitensporig groot, zoodat het de geheele auto scheen te vullen. Maar hoe onduidelijk ook — er was toch iets in die trekken, dat hem bekend voorkwam.

Zoo ziet men in droomen ook wel menigmaal gezichten van langgestorvenen. Hoe lang dat alles duurde, dat op en neer golven van gezichts- en gevoelsindrukken, dat kon Raffles naderhand nooit zeggen, het kon evengoed vijf minuten zijn geweest als vijf uren. Maar toen werd er een schok voelbaar, de auto stond stil, een paar gedaanten verdrongen zich voor het portier, dat geopend werd, en Raffles voelde zich naar buiten sleuren. Hij dacht zelfs niet aan verzet. En het zou hem weinig gebaat hebben, al had hij eraan gedacht.

En niet zoodra was hij buiten, of zijn eerste

indruk was er een van duisternis en van stank. Een kwalijk riekende lucht scheen hem te omstroomen, toen men hem haastig door een schier eindelooze tunnel van duisternis en vochtigheid voerde, waarbij hij onder de armen moest worden gesteund, daar hij onmogelijk zelf had kunnen loopen.

Nu en dan stootte hij zijn teenen in het dunne leder van zijn gelakte schoenen pijnlijk tegen ongelijke steenen, en een paar malen hoorde hij een hooge, scherpe, fluisterstem sissen:

— Maak wat voort! Binnen tien minuten is het middel uitgewerkt!

En sneller werd Raffles voortgeduwd, terwijl langzamerhand een sluier van zijn geest scheen te worden gelicht, terwijl hij geleidelijk het gebruik van zijn ledematen terug kreeg.

En eensklaps werd de duisternis vervangen door het licht, dat hem met de oogen deed knipperen, en hij stond in een vrij ruim, met Oostersche weelde gemeubeld vertrek, vol kussens, tapijten, sierlijke lampen, rooktafeltjes van ebbenhout en parelmoer, lage rustbanken met zijden dekken, prachtige wapenrekken aan de wanden, die met goudleder waren bespannen, en gordijnen van zware, donkergele zijde.

Dit vertrek was helder verlicht, en er bevonden zich een zestal mannen in, waarvan twee Chineezers, die allen rustig zaten te rooken, en niet eens zoo bijzonder verwonderd schenen te zijn dat die gevangene daar werd binnengebracht. Blijkbaar hadden zij niets anders verwacht.

Dan was er nog een vrouw, met gitzwart, kortgeknipt haar en in avondtoilet, alsof zij zoo uit een dancing kwam, die lang uitgestrekt op een sofa lag, met de armen onder het hoofd gekruist en een lang kostbaar sigarettenpijpe van ivoor tusschen de lippen.

Deze had nauwelijks opgezien, toen de deur geopend werd en de groep binnentrad.

Achter een ronde tafel, van sandelhout, met kleine figuren van goud ingelegd, zat een zwaarlijvig man, een Chinees, met een bol, opgezet gelaat, hangwangen en een laag voorhoofd, die gekleed was in de rok, maar, bij wijze van concessie, daaroverheen een van die

wijdplooiende, zwartzijden kimono's had geworpen, zooals ze sedert tientallen eeuwen in China gebruikt worden.

Hij scheen hier de man te zijn die de bevelen uitdeelde, want hij vestigde even zijn sluwe oogen op den gevangene, en zeide toen goedkeurend, in uitstekend Engelsch:

„Dat hebben jullie vlug en goed gedaan! Lord Aberdeen, welkom in ons midden! En neem het ons niet kwalijk als wij misschien een weinig hardhandig zijn te werk gegaan!

De zware wenkbrauwen van den dikken Chinees fronsten zich, toen hij vervolgde:

— Jullie hadden wel wat behoorlijker met hem kunnen omgaan, hondengebroed! Jullie wisten, dat hij volstrekt geen tegenstand zou kunnen bieden! Zijn kleederen zitten geheel in de war, en hij heeft —

Ling-Fu, zoo was de naam van den Chineeschen aanvoerder — voltooid den zin niet, maar stond langzaam op, met een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat en nu kon men zien hoe groot en dik hij was, kwam van achter de tafel uit, en liep op den gevangene toe.

Hij hield zijn zwarte oogen strak op het hoofd van Raffles gevestigd en nu hief hij langzaam zijn dikke, met vele ringen versierde rechterhand op, en gaf een kort rukje aan de pruik van grijs haar, die Raffles in het hotel gedragen had.

Klaarblijkelijk was dit vermommingsmiddel door de ruwe behandeling van de cipiers of misschien ook wel door de eigen onhandige, onbestuurde bewegingen van Raffles, wat van zijn plaats geschoven (men bedenke, dat Raffles zich dit voorwerp onderweg had moeten aanschaffen, en dat het niet te vergelijken was met zijn Londensche pruiken!) en in den hals was een zwarte streep haar te zien, die er onderuit gluurde.

Ling-Fu gaf nog een rukje — nog een — toen trok hij heel wat harder, en daar stond hij, met de pruik in zijn hand, en keek met een onuitsprekelijke uitdrukking van verbazing en wantrouwen op zijn dik, geel gezicht naar het zwarte haar van den gevangene, dat slechts aan de slapen een grijze tint begon te vertoonen.

— Wat heeft dat te beteekenen? vroeg hij, den kring rondziende, maar op die vraag kon niemand hem antwoorden, want alle anderen waren minstens even verbaasd als Ling-Fu zelf.

Maar plotseling hoorde men een kreet slaken, en de vrouw met het rosblonde haar drong zich naar voren, met fonkelende oogen. En toen stond ze voor den gevangene in de houding

van een tijger, die zich gereed maakt zijn prooi te bespringen.

Het was alsof zij trek voor trek het gelaat van den gevangene bestudeerde en eensklaps nam zij haar zakdoek, sprenkelde er iets op dat eau de cologne leek te zijn, en wreef er vlug en zeer krachtig mee over de wang van Raffles.

Een diepe rimpel, naast de neus, was plotseling, als bij tooverslag verdwenen.

De vrouw begon te lachen, eerst heel zachtjes, dan hoe langer hoe harder, heel schel en hoog, terwijl haar geheele lichaam erbij schudde, en toen zei ze, met de handen in de zijden geplaat:

— Kijk eens aan! Zou het mogelijk zijn? Maar waarom ook niet? De wereld is zoo klein, en — voor Raffles is zij niet grooter dan een knikker!

Een kreet uit vijf, zes kelen steeg op, de gezichten werden plotseling strak en vol wreedheid en zelfs de onverschillige, lusteloze vrouw, met het zwarte haar, op de sofa, kwam langzaam overeind zitten en keek met groote oogen naar Raffles, die nu eensklaps door allen omringd werd.

Ook Ling-Fu moest onmiddellijk begrepen hebben wat de vrouw bedoelde, want hij zei, de pruik tusschen zijn vingers ronddraaiend:

— Welken naam heb ik je hooren noemen, Mooie Mary?

— Ik noemde den naam van John Raffles, dien ze ook wel Lord Lister noemen! riep de vrouw met het rosblonde haar, op schellen toon. Je ziet, dat die man vermomd is! Hij draagt een pruik en hij heeft zich rimpels op het gelaat geschilderd, die er alleen maar met benzine of met eau de cologne zijn af te krijgen! En nu herken ik hem ook — nu ik zijn zwarte haar zie! Wel wel, dat is een ontmoeting, mijnheer Raffles! En geen aangename — tenminste niet voor jou! Wij hebben nog een appeltje met elkander te schillen! Bindt hem maar goed vast, jongens, want hij is een kwaai! Als het middel zou hebben uitgewerkt, zou hij hier misschien al niet meer staan! Vlug een beetje — straks kan het te laat zijn!

En inderdaad hief Raffles reeds een nog zwakke hand op, om zich te verdedigen, maar in een oogwenk hadden de kerels hem omringd, en zijn armen werden met touwen op zijn rug gebonden.

Er waren zeker een paar volleerde zakkenrollers onder het illustere gezelschap, want twee handen ondernamen met onbegrijpelijke snelheid een speurtocht in zijn zakken, en deze werden geleedigd tot op den bodem. En niet

alleen de zakken, maar ook de voering daar-
onder, de binnenzijde van het vest werd nage-
keken — de zakkenrollers schenen gedoubleerd
te zijn met douanebeambten! En er waren dan
ook geen vijf minuten verlopen, of een der
vingervlugge heeren slaakte een kreet, rukte
de binnenzijde van Raffles' vest open, vond het
geheime zakje, en hield triomphantelijk een
klein voorwerp in de hoogte.

— Geef hier! beval Ling-Fu kortaf, en ge-
hoorzaam legde de ander het in vloeipapier
gewikkelde pakje in de breede, gele hand-
palm.

Een langgerekte kreet van bewondering en
verbazing ging door de aanwezigen, toen zij
daar twee prachtige diamanten zagen fonkelen
in de uitgestrekte hand van den Chinees.

— Ik wist wel, dat ik gelijk had! zeide Mooie
Mary schouderophalend. Of gelooven jullie
dat een echte Lord met diamanten in de voering
van zijn vest loopt! Ik zeg je —

Maar de Chinees legde haar reeds met een
ongeduldig gebaar het stilzwijgen op. Hij had
de diamanten met de grootste zorgvuldigheid
bekeken, zag toen Raffles aan met zijn loen-
schende oogen en een vreemd keellachje baande
zich een weg over zijn dikke lippen.

Toen zei hij, met spottende wreedheid:

— Die diamanten kunnen je heel wat kos-
ten, vreemdeling! Ik ken ze! Iedereen kent ze,
die ze eenmaal gezien heeft! En die er belang
in stelt, en dat doet Ling-Fu! Deze steenen be-
hooren tot de partij, die eenige maanden ge-
leden te Johannesburg is gestolen. Wil je ons
zeggen, hoe jij er aan komt?

Raffles herkende zijn eigen stem nog niet,
toen hij met moeite antwoordde, als iemand
die eerst zijn gedachten moet rangschikken:

— Die diamanten heb ik in betaling ont-
vangen. Wat willen jullie eigenlijk? Voor wien
zie je me aan?

— Houdt op met je komedie! zeide Mooie
Mary ruw. Kijk mij eens goed aan, vriend!
Wou je soms zeggen dat je mij niet kent? Wou
je soms ontkennen, dat wij een paar jaar ge-
leden in Londen met elkander overhoop hebben
gelegen?

— Met zulk een mooie vrouw? riep Raffles
vol verontwaardiging uit. Dat is onmogelijk!
Wilt U die diamanten alstublieft weer in mijn
zak doen, en al het andere wat U eruit hebt
gehaald? Ik voel mij niet erg lekker, en zou
wel heen willen gaan!

Een hoongelach steeg op uit de vergader-
den, en de zwarte vrouw op de sofa liet een
zilveren gekir hooren, en rookte weer onver-
schillig verder, in dezelfde nonchalante houding.

Maar Ling-Fu was nu op zijn beurt vlak voor
Raffles komen staan, en drong de rosblonde
vrouw terzijde, alleen maar door het gewicht
van zijn geweldig lichaam.

Hij keek Raffles aan met een blik, die tot
in het diepst van zijn ziel scheen te willen
doordringen, en toen begon hij, kortaf spre-
kend, zooals zijn gewoonte scheen te zijn:

— Tracht ons niet te bedriegen. Je lot is
bezegeld. Jij kunt geen echte lord zijn. Lords
dragen geen grijze pruiken als zij zwart haar
hebben — omgekeerd wel soms! Die twee dia-
manten klagen je aan. Wil je bekennen dat je
John Raffles bent, de doodsvijand van alle
broeders van het edele gilde?

— Ik wilde wel heengaan! herhaalde Raffles
kalm. Mijn vrienden zullen in groote ongerust-
heid over mij verkeerren.

Het gelaat van den Chinees vertrok kramp-
achtig, en hij maakte een snelle beweging naar
zijn revolverzak, terwijl hij Raffles toebeet:

— Drijf niet den spot met ons! Ik waar-
schuw je. Geloof je, dat wij ons iets bekom-
meren om een menschenleven? Heb je geld?

— Arm als een kerkrat! antwoordde Raffles
met een meelijwekkende stem. — Die twee dia-
manten was alles wat ik bezat, en nu worden
ze mij nog afgenomen ook. Ik zal me beklagen
bij de economische conferentie in Genève!

— Hebben je vrienden geld? ging Ling-Fu
door.

— Geen half pond hebben zij, de arme
drommels! Ik zeg U immers, dat, om een ge-
waagd beeld te gebruiken, die twee diamanten
de kurk waren, die ons drijvende moest houden!

— Hij bezit schatten! barstte Mooie Mary
uit. Hij is rijker dan tien manderijnen bij
elkaar, al hebben die een heel leven gehad om
zich rijk te kunnen stelen! Ik weet, dat er
eilanden zijn op de wereld, waar hij goud
heeft en edelstenen, diamanten als kippen-
eieren, parels bij handen vol — wat weet ik al
niet! Geloof hem niet, mannen! Hij tracht ons
voor den gek te houden!

— Maar U heeft mij zoeven heelemaal
leeggeplunderd! riep Raffles op klagenden toon.
Heeft U soms voor een half pond waarde
gevonden? Het is waar, mijn zilveren sigaret-
tenkoker. —

Het was bijna alsof Raffles in snikken zou
uitbarsten. Men keek hem wantrouwend aan.
Had het middel nog niet uitgewerkt, of speelde
die man komedie? Kon hij zich werkelijk nog
nauwelijks op de been houden, of hield hij zich
maar zoo?

Ling-Fu haalde zijn dikke schouders op, en
zeide rustig:

— Mooie Mary heeft gelijk. Als je Raffles bent, en ik wil er niet aan twijfelen, dan moet je ook over geld kunnen beschikken. En heb jij het niet, dan hebben je vrienden het.

— Niet eens genoeg meer om een doosje tandpasta te koopen! jammerde Raffles.

— Zij weten er wel aan te komen! riep Mooie Mary met vlammende oogen. Laat je niet bedriegen, jongens! Stuur hun een briefje, dat de centen er moeten zijn, zeg daarin dat hij voor de haaien is, als ze er niet voor zorgen, en je zult eens zien hoe ze zich zullen reppen! Geef hun voor mijn part een week den tijd. Al waren ze zoo arm als Job — als het gaat om het leven van dezen mooien mijnheer hier, dan zouden ze het goud uit straatsteen weten te maken! Volg mijn raad, en je zult er goed aan doen! Ik weet wat ik weet!

— Het zal gebeuren, zooals Mooie Mary zegt! zei Ling-Fu kortaf. Een goed plan. Papier hier en inkt. Ik zal ook dit briefje schrijven. Wat is dit, hondentuig, word ik haast gehoorzaamd?

En in een oogenblik renden de mannen weg, om het bevel van den strengen chef op te volgen. De jonge vrouw met het zwarte haar, was eindelijk langzaam van de sofa opgestaan en kwam even langzaam op Raffles toelopen. Vlak voor hem stond ze stil, blies hem een rookwolk uit haar sigarettenpijpje vlak in het gezicht, en zei toen rustig tot Mooie Mary:

— Maak hem eens heelemaal schoon! Hij ziet er nogal goed uit, geloof ik.

Zonder te antwoorden, goot Mooie Mary den inhoud van een fleschje eau de cologne op haar zakdoek leeg, greep Raffles met de linkerhand in het haar vast en begon hem met den drijfnatten zakdoek de rimpels uit het gelaat te wisschen. De witte verf uit de wenkbrauwen en wimpers. De kleine kraaienpootjes naast de oogen.

— Ik protesteer! klaagde Raffles onder deze bewerking. Ik heb het gevoel van een zuigeling op Zaterdagavond! Zoo behandelt men toch niet een lid van de Windsor Club!

— Hij ziet er goed uit — hij ziet er zelfs heel goed uit! zeide de zwartharige afgemeten, terwijl ze goedkeurend haar blikken liet gaan over het mannelijke gelaat, waarvan nu de gebruiende huiskleur te zien was gekomen, de fraai geteekende, gewelfde wenkbrauwen, de groote, grijze oogen, met hun wonderlijke diepten, het glanzende, zwarte haar en het edele, hooge voorhoofd.

De rook wolkte nog altijd uit haar sigaret op, maar nu sloeg zij ze weg, voor zij het gelaat van Raffles kon bereiken.

En nauwelijks hoorbaar, zoodat alleen Raffles het kon verstaan, mompelde zij:

— Jammer als hij eraan zou moeten gelooven! Hij bevalt me, die collega!

Intusschen was het briefje gereedgekomen, Ling-Fu las het nog eens over, deed het in de enveloppe, en op zachten toon spraken de mannen met elkander, op eenigen afstand van Raffles, die op dat oogenblik aan zijn lot werd overgelaten.

Men achtte het zeker volkomen onmogelijk, dat hij zich zou kunnen bevrijden van de dikke touwen.

En op dat oogenblik trad de vrouw, met het zwarte haar, nog dichter op hem toe, wierp een snellen blik om zich heen en fluisterde toen haastig:

— Ik ben Lola Borgia. Maak je maar niet ongerust. Als de zaken misloopen, zal ik je wel weten te helpen. Je bevalt me!

— O madame, U bewijst me te veel eer! fluisterde Raffles sarcastisch terug. Na zulk een korte kennismaking.

— O, dat gebeurt bij mij spontaan! hernam Lola schouderophalend. Een bliksemschicht, begrijp je? Ik kan er niets aan doen. Ja, zoo had ik me Raffles altijd voorgesteld. Je bent tenminste nog een man, een ouderwetsche!

Maar reeds kwamen de anderen naderbij, en zij wendde zich onverschillig van den gevangene af.

Raffles zag hoe een der aanwezigen, een jongeman met een keurig onderhouden, zwart snorretje, met den brief het vertrek verliet.

Hij voelde nu langzamerhand zijn krachten terugkeeren, evengoed als zijn geestelijke vermogens, en hij begreep, dat het geen doel meer zou hebben, zich als een dwaas aan te stellen. Het was duidelijk, dat die rosse vrouw hem had doorzien, hem had herkend, en dat zou zijn lot niet benijdenswaardiger maken. Men zou zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens Lord William Aberdeen te dooden — maar met den doodsvijand van het geboefte, over de geheele wereld, zouden zij zeker niet zooveel omslag maken!

Maar eerst zouden zij natuurlijk al het mogelijke doen, geld uit de zaak te slaan.

Nu verwenschte hij zijn onvoorzichtigheid, maar wie had dan ook kunnen vermoeden, dat het noodlot hem zulke parten zou spelen, in een stad als Shanghai. Wie kon denken dat het onschuldige briefje, dat hem gebracht werd, gedrenkt was in een bewelmende stof, die door de poriën van de huid in het bloed drong?

Hij had dit nu eenmaal over zich gebracht, en hij zou er de gevolgen van moeten dragen.

Op dit oogenblik zouden Brand en Henderson zeker wel vermoeden, wat er geschied was — maar hoe zouden zijn trouwe vrienden hem kunnen helpen? De lieden, die hem hadden ontvoerd in een auto, zouden zeker wel zoo slim zijn geweest, de aandacht niet op zich te vestigen door een nummer, of een bijzondere kleur van den wagen. Alles was uitstekend voorbereid — en tot overmaat van ramp kenden Brand noch Henderson deze gevaarlijke stad, met zijn misdadigerswijken, en waar men als Europeaan op dit oogenblik geen stap buiten de Westersche concessies kon doen, zonder gevaar te loopen om hals te worden gebracht door het grauw.

Waar hij zich bevond — hij had er niet het flauwste vermoeden van, want daartoe zou het noodig zijn geweest, dat hij eenig besef had gehad van de richting, welke de auto gevolgd had. Dit was zeker — hij bevond zich in een van die schuilplaatsen, waar de onderwereld van Shanghai bijeenkomt, en hij was in de macht geraakt van doodsvijanden, die geen seconde zouden aarzelen om hem uit den weg te ruimen, als hun dit in den zin mocht komen.

Het was stellig een goed georganiseerde bende, die wel betrekkingen zou onderhouden met de Engelsche „zusterinstellingen”. Mooie Mary was in ieder geval een Engelsche, en daarop leek ook de jongeman met het zwarte snorretje, die zoeven was heengegaan. Van Lola Borgia was hij minder zeker. Naar haar naam te oordeelen, was zij een Italiaansche,

maar dan sprak zij toch uitstekend Engelsch. Mogelijk dat zij een Engelsche was, en haar naam slechts een pseudoniem!

En nu was hij zijn beide prachtige diamanten kwijt, en voor het eerst sedert geruimen tijd zou hij zich in werkelijken geldnood bevinden, als hij kon vluchten en er het leven afbracht — hij, de man, die zelf niet eens nauwkeurig wist hoe groot zijn rijkdom eigenlijk was, al bestond die hoofdzakelijk uit kostbare juweelen, die hij voorloopig niet zonder gevaar te gelde zou kunnen maken. Natuurlijk had hij op verscheidene banken geld geplaatst, maar — er was geen denken aan, dat hij thans, in de omstandigheden waarin hij verkeerde, aan dat geld zou kunnen raken, zonder tegelijkertijd zijn incognito prijs te geven. Het was al erg genoeg, dat zijn schuilnaam van Lord Aberdeen door deze lieden doorzien was! Natuurlijk kon hij tot het uiterste volhouden, dat hij niet John Raffles was — maar wat zou hem dat baten?

Al die gedachten gingen hem door het hoofd, terwijl de anderen weer naar hem toekwamen, met een verre van geruststellende uitdrukking op hun gelaat. En Ling-Fu sprak:

— Wij hebben een briefje gezonden naar je vriend in het hotel, mylord of mijnheer en hij zal wel zoo verstandig zijn, te zorgen, dat het geld, dat wij vragen, er heel spoedig is. Zoo niet —

En de Chinees voltooide den zin met een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, en dat de beul maakt, als hij een hoofd afslaat. —

HOOFDSTUK IV.

GEVAARLIJKE LIEFDE.

Raffles werd buiten het vertrek gevoerd en men bracht hem langs een tamelijk breede, vrij goed verlichte, eenigszins afhellende gang naar zijn nieuw verblijf.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij onder den grond moest zijn, want van een venster was niets te bespeuren. Er was maar één deur, en een heel stevige ook, want zij was van ijzer, met een vierkant gat in het bovenpaneel, voorzien van stevige tralies — een echte celdeur!

Het vertrek, dat er niet eens zoo kwaad uitzag, als men bedenkt voor welk doel het moest dienen — werd verlicht door een electricische

lamp, die echter niet van binnen uit kon worden bediend. Dit was natuurlijk gedaan, om te beletten, dat de gevangene zichzelf een duisternis kon scheppen, die hem behulpzaam kon zijn bij zijn plannen tot ontvluchting.

De schakelaar was in de gang, zooals Raffles al dadelijk gezien had. Ling-Fu zelf had hem zoeven omgedraaid.

En zoo vast overtuigd scheen men te zijn van de veiligheid van deze cel, dat men Raffles ontboeide, zoodat hij vrij zijn armen en beenen weer kon bewegen.

— Je zult het hier niet zoo kwaad hebben,

mijnheer of mylord, wanneer er maar voor je betaald wordt! zeide de Chinees grijnzend, met een valsch licht in zijn kleine oogen.

Raffles keek hem vast aan, en zeide schouderophalend:

— Tracht me niet voor den gek te houden, man! Als Mooie Mary je overtuigen kan, dat ik Raffles ben, dan zul je mij dooden, ook al werd er een millioen voor mij betaald. Ik ken jullie streken!

— Laten wij niet op de toekomst vooruitloopen! zeide de Chinees met een teemende stem, en hetzelfde korte lachje, waarmede hij Raffles verwelkomd had. Je zult behoorlijk te eten en te drinken krijgen, maar wegloopen zul je niet, wees daar maar zeker van! Daar staat een goede rustbank, er is een kruik met voortreffelijk water, maar bij de maaltijden zul je wijn drinken! Mij dunkt, dat het niet mooier kan! En bidt nu maar, dat je vriend gauw met de 10.000 pond sterling over de brug komt — wie weet, redt hij je zoo wel van het leven!

Raffles vergenoegde er zich mede, de schouderders op te halen.

Hij wist in zijn binnenste, dat hij verloren was, zoodra Mooie Mary inderdaad had kunnen aantoonen, dat zij goed gezien had. Er zou wel een onderzoek worden gedaan naar de „jongens” te Johannesburg, met wie Raffles in aanraking was gekomen en aan wie hij de diamanten had ontnomen, en spoedig genoeg zou men met zekerheid weten, wie hij was. De misdadigersbenden, tenminste de goed georganiseerde, beschikken over een inlichtingendienst, waarbij, vergeleken die van de politie, eenvoudig in het niet zinkt.

Alles kon binnen acht dagen zijn afgelopen — en ditmaal voorgoed!

Thans aan verzet te denken, zou echter krankzinnigheid zijn! Hij wist niet in welk soort huis hij was, hoe hij hier kon weggkomen, hoe de bewaking was, en bovendien was hij ongewapend, en stond tegenover vijf kerels, die zeker hun messen en revolvers hadden, en hem niet zouden sparen.

Maar hij was nu tenminste van zijn touwen bevrijd en dat gaf hem een onbeschrijflijk gevoel van kracht en zekerheid, al bleef hij uit voorzichtigheid nog steeds zijn rol van niet geheel normalen zwakkeling spelen.

En nu verlieten de anderen allen zijn gevangenis, Lola Borgia, die was meegegaan, het laatst.

En zij was ook de laatste, die nog eens een blik wierp door de tralies van de Judas, en in dien blik kon Raffles, als hij dat verkoos, een belofte lezen, die misschien menig ander man

met blijdschap en trots zou hebben vervuld.

En toen ging ze langzaam heen, na Raffles snel een knipoogje te hebben gegeven, dat hij met een dergelijk wenkje beantwoordde:

— Dat kan nooit kwaad! filosofeerde hij in zichzelf, toen er niets meer te zien viel. Die jongedame schijnt, zooals men dat noemt, een goed oogje op mijn bescheiden persoon te hebben geworpen. Het vrouwelijk geslacht is ondoorgrondelijk! Vijf minuten zijn voldoende voor de dochteren Eva's, om in gloeiende liefde voor den man te ontvlammen. Nu, mij is het wel, mits er geen overdrijving bij in het spel komt! En laten wij nu eens zien, waarheen de wegen van het noodlot mij ditmaal gevoerd hebben!

Raffles begon langzaam, met de vuisten in de zijden, de kamer rond te loopen, nu en dan op den vloer stampend, en tegen de wanden slaande.

Hij kwam al spoedig tot de ontdekking, dat iedere poging, om door de muren heen te breken, van te voren als nutteloos kon worden beschouwd. Het was zeker een heel oud, Chineesch huis, met verbazend stevige, dikke muren. En van muren kon hier eigenlijk niet eens sprake zijn, want hij was stellig in een kelder! Best mogelijk dus, dat het vertrek en de gang, die er heen voerde, in de harde rots waren uitgehouwen.

De zolder was drie meter hoog, en Raffles kon ze bereiken, als hij op een stoel klom en zich op zijn teenen uitrekte.

Hij plaatste nu de stoel op de tafel, klom er op, en kon nu tegen de zoldering slaan.

Het klonk als ijzer!

En nu hij goed toekeek, kon hij ook de voegen zien tusschen de staalplaten, en de koppen der klinkbouten, een en ander bijna verdwijnend onder een dikke laag witselkalk.

Hij had volstrekt geen instrumenten, en aan deze zijde viel er dus ook aan ontvluchten niet te denken.

Raffles klom weer naar beneden, en dacht na.

Het was nog niet lang geleden, dat hij wist te ontsnappen uit een andere Chineesche cel — maar toen waren de omstandigheden hem gunstiger. Hij was volkomen bij zijn positieven, toen men hem daar binnenbracht, hij kende de inrichting van het gebouw — en — die cel had een bodem, die hier en daar hol klonk! Onder die cel was weer een andere ruimte, en daar doorheen wist Raffles te ontkomen. Van iets dergelijks was hier geen sprake!

Toch sloeg Raffles nog hier en daar het kleed terug, dat den vloer bedekte, maar zijn ergste voorgevoelens werden bewaarheid — de vloer bestond uit massief graniet! En toen Raffles dit

ontdekt had, schikte hij zich voorloopig in zijn lot, wel begrijpend dat er van een ontsnapping uit deze hechte cel, met de gewone middelen, die hem anders ten dienste stonden, niet te denken was.

Men kon dit verblijf alleen verlaten door de deur, en die deur was van ijzer en aan de buitenzijde met drie zeer sterke grendels gesloten. Om van het slot niet te spreken!

Nu had Raffles stellig vroeger zulke deuren wel weten te openen — maar daartoe had men dan toch zekere instrumenten noodig, die hem hier geheel en al ontrukten.

Hij begon dus rustig op en neer te loopen, om zijn beenen weer wat los te maken, die hem nog zwaar wogen, en dacht erover na, wat Brand nu het eerst zou hebben gedaan!

Zeker zou hij wel de politie in den arm hebben genomen, daar hij Sjanghai niet kende, evenmin als de taal, die er gesproken werd. En hoe groot was die stad niet, hoe verraderlijk en vol gevaren!

Maar wat zou de politie hier kunnen doen? Bitter weinig, dat wist Raffles maar al te goed! Niet alleen had zij wel andere dingen aan het hoofd, maar het krioelde hier van allerlei misdadigers, en hoe ware het mogelijk de ontvoerders terug te vinden?

Hij bleef zoo wel een uur heen en weer loopen, en toen stond hij plotseling stil en kwam tot het besef, dat hij honger had. En nauwelijks was dit tot hem doorgedrongen, of hij hoorde voetstappen naderen, en een hoofd verscheen voor het vierkante, getraliede gat in de deur. Daarachter was er nog een te zien, en nog een!

Men kwam hem voedsel brengen, maar het was duidelijk, dat Ling-Fu de zaken niet ten halve deed.

Hij moest wel iets hebben vernomen van Raffles' stoutmoedigheid, en drie goed gewapende mannen leken hem nauwelijks voldoende om dien slimmen vogel de baas te blijven!

En terwijl één hunner de deur begon te openen, hielden twee anderen Raffles, nadat hij bevel had gekregen, tegen den achterwand van het vertrek te gaan staan, met hunne revolvers in bedwang. Een groot blad van verscheidene borden en schalen erop, die lang niet kwaad geurden, werd op tafel gezet.

— Ik zie met genoegen, zeide Raffles tevreden, den deksel van een schaal oplichtend, dat men in dit huis niet gelooft aan vegetarisme! Deze kippebout lonkt mij waarlijk toe! Bravo voor den kok, die dit kostelijk gerecht samenstelde! En wat is dit? Gekruid lamsvleesch! In een saus van kerry! En vruchten, en wijn! Mijn

hemel, het zal een godenmaal worden! Kan ik de heeren soms dienen?

De man, die het eten gebracht had, liet slechts een dreigend geknor hooren, keek Raffles met een schuin oog aan, en vertrok, met medeneming van zijn blad, en ruggelings naar de deur loopend.

Het volgende oogenblik schoven de grendels weer voor de deur, de sleutel werd in het slot omgedraaid, en Raffles was alleen.

Hij wachtte niet eens tot de schreden zich verwijderd hadden, maar begon met den grootsten smaak te eten.

Hij behoorde tot de benijdenswaardigen, wier slaap- en eetlust niet afhankelijk zijn van hun oogenblikkelijken, lichamelijken toestand.

Hij had juist een bord voortreffelijke soep geledigd, en was bezig met het gekruide kalfsvleesch, waarbij kleine dobbelsteentjes bruin gebakken brood behoorden, toen hij weder schreden hoorde, maar ditmaal waren zij heel zacht en sluipend, als van iemand, die er prijs op stelde, niet te worden gehoord.

En het volgende oogenblik verscheen het bleeke gezicht van Lola Borgia voor de getraliede opening.

Zij fluisterde heel zacht, na schuw terzijde te hebben gekeken, de gang af:

— Sst! Ik ben het!

— Ah, madame Borgia!

— Waarom komt U niet binnen, en blijft U daar maar zoo staan?

— Ik geloof waarlijk, dat hij spot! fluisterde de vrouw, angstig en tegelijk toornig. Dan moet je ook wel waarlijk Raffles zijn! Begrijp je niet, dat de dood je hier wacht?

— Ja, iets dergelijks zweeft mij voor den geest! antwoordde Raffles, en hij prikte een paar stukjes van het heerlijke, malsche vleesch aan zijn vork. Dit vleesch is uitstekend klaargemaakt, maar toch naar mijn smaak wel wat te gepeperd! Ik kan U zeggen, dat ik honger had! Hoe laat is het zoowat?

— Middernacht heeft zoeven geslagen!

— Het uur der geesten! Intusschen ziet U, er heelemaal niet als een geest uit — tenminste niet als een afschrikwekkende! Mag ik vragen welke functie U hier in dit huis uitoefent? U is toch geen dame van gezelschap of lectrice?

Lola fronste een oogenblik de fijngeteekende wenkbrauwen en antwoordde toen kortaf:

— Ik ben de vriendin van Arno Remendado. Dat is die met het zwarte snorretje, die den brief is gaan wegbrengen! Hij verveelt mij!

— Geef hem dan zijn congé!

— Dat ben ik ook van plan! Ik heb iets anders op het oog — iets beters!

— Een gelukkige schavuit, wien het betreft!

— Zou je het niet weten?

— Misschien! Lola Borgia, ik soupeer hier als een vorst! Het is bepaald jammer, dat U niet aan dit Lucullusmaal kunt deelnemen! Mag ik U tenminste een glas wijn offeren?

— Houdt om 's hemelsnaam op met je spotterijen en praat wat zachter. Ik ben gekomen om je te redden, Raffles!

— Maar dat is een uitstekend plan, en het draagt mijn volle sympathie weg! antwoordde Raffles, vruchteloos naar een servet zoekend.

— De gang is verlaten — zij zijn aan het spelen gegaan, en over een half uur zou er een wachtpost voor je deur worden geplaatst! De tijd dringt!

— Maar U zult me toch wel gelegenheid geven om wat van deze voortreffelijke kip te nuttigen? Nog zelden zag ik dit gevogelte op zulk een delicate wijze behandeld!

— Maar maak je dan met alles een grapje? siste de vrouw toornig. Je schijnt het niet eens erg op prijs te stellen, dat ik je wil komen bevrijden!

— O, maar dat is een schromelijke vergissing! zoo verdedigde Raffles zich. Stellig zou ik hier hebben weten uit te komen, maar het is begrijpelijk, dat ik het zeer waardeer, als mijn verblijf hier tot het noodzakelijke beperkt wordt!

— Geloof je dat? vroeg de vrouw kortaf. Dan heb je het toch mis! Ze zouden je dooden, of het geld er kwam of niet! Dat hoorde ik zooveel. En niemand heeft nog ooit uit deze cel kunnen ontsnappen, niemand!

En wees nu stil — heel stil — of neen, maak veel geraas met je vork op je bord, want ik ga de grendels terugschuiven — ik kom!

Raffles volgde den raad op, en hij rinkelde zoo met zijn drinkkroes en zijn eetgerei, dat dit het zachte gerucht overstemde van de grendels, die werden teruggeschoven.

Dan de sleutel, die ronddraaide in het slot — de deur draaide op haar hengsels — Lola trad binnen.

Met de lenige beweging van een kat sprong zij op Raffles toe, en trok hem bij de hand op van zijn stoel. Het volgende oogenblik had zij de armen om zijn hals geslagen en trok zijn weerstrevend hoofd met geweld naar zich toe.

— Neem me mee van hier! fluisterde ze. Ik heb genoeg van het zoodje. Ik ga met jou mee — onverschillig wat je plannen zijn!

— Madame, dat voorstel vleit mij meer dan ik U kan zeggen, maar ik zal mij toch waarlijk nog eens moeten bedenken, alvorens ik dat verleidelijke offer van U kan aannemen!

— Je zoudt het toch niet wagen, Lola Borgia

van je te stooten? vroeg de vrouw langzaam, op een toon van ongeloof. Nog nooit heeft iemand dat gedurfd! Ben ik niet mooi? Altijd hebben de mannen om mij gestreden! Ik weet dat Remendado dol van woede zal zijn, als ik hem verlaat, maar — je hebt me nu eenmaal ingepalmd, en hij mag doen wat hij wil, al zal hij mij een bloedige wraak zweren! Jij bent juist mijn type!

— Madame, U overstelpt me! antwoordde Raffles ironisch. Zouden wij niet liever gaan, en dit belangwekkende gesprek elders voortzetten?

— Maar — heb je mij niet lief? vroeg Lola, met een klank van ongeloof in haar stem en haar zwarte oogen vast op die van Raffles gevestigd.

— Niet in het minst, madame! antwoordde Raffles koeltjes. Het klinkt weinig hoffelijk, dat weet ik, maar ik ben nooit een goed flirter geweest! Zelfs wanneer ik mij erdoor uit een lastige, ja zelfs levensgevaarlijke positie kon bevrijden, heb ik mij aan dat laffe spel der liefde nooit bezondigd!

Een oogenblik leek het, alsof Lola woedend wilde uitvaren, en zij deed reeds een stap naar de deur, maar toen bedacht ze zich, vlijde zich met het gebaar van een klein poesje aan de borst van Raffles, en zeide heel zacht, naar hem opziende:

— Ik weet zeker dat je je bedenkt! Neen, zeg niets — ik ben er zeker van! De man wien ik mijn liefde schenk — die kan mij niet lang weerstaan! En nu snel, snel, naar buiten! Wij moeten dadelijk een goeden afstand brengen tusschen hen en ons, of het zou ons beiden leelijk vergaan! Dat dikke varken kent geen genade!

— Ik veronderstel dat U met deze weinig vleierende benaming, mijn waarden gastheer wilt aanduiden, den Chinees Ling-Fu! zeide Raffles met een glimlach. En daar ik zelf wel inzie, dat men het ijzer moet smeden als het heet is, stel ik U voor, bijwijze van dessert, dit vertrek te verlaten!

— Kom dan dadelijk, en loop zacht — geef mij de hand, want wij zullen langs heel donkere plekken moeten gaan! Het is een geluk, dat ik zoo goed den weg weet!

Zij had de hand van Raffles reeds gegrepen, toen deze fluisterend opmerkte:

— Maar — mijn juweelen?

— Eén heb ik ervan — in mijn japon!

— Maar ik wilde de andere ook gaarne terughebben!

— Bekommer je niet om dien steen! Is een diamant je meer waard dan je leven? Volg me

nu! Binnen een uur moeten wij een motorboot gehoord hebben!

En zij trok Raffles bijna met geweld uit de cel, stond een oogenblik onbeweeglijk te luisteren en toen snelde het tweetal door de gang, in een andere richting dan die, langs welke Raffles gekomen was.

De gang daalde nog meer, over een afstand van wel veertig meters, en bij een plotselinge kromming stond de vrouw opnieuw stil om te luisteren.

Heel in de verte liet zich een geschreeuw hooren.

— Vlug! drong zij fluisterend aan. Ik geloof dat ik de stappen van den schildwacht al hoor!

Zij stak de vrije hand in haar boezem, haalde er een kleinen sleutel uit en stak dien in het slot van een lage, gewelfde, met ijzer beslagen deur, die zich vlak bij de kromming bevond.

De deur ging knarsend open, en Raffles meende het begin te zien van een steil naar boven stijgende, steenen trap.

En hij had goed gezien, want de vrouw fluisterde:

— Hier is een trap van zes en dertig treden, die wij halverwege op moeten. Tel achttien treden, en wacht dan! Vlug!

En Raffles volgde de vrouw, die hem nu had losgelaten, telde achttien treden, en stond stil. Hij hoorde een geluid, dat leek op het openen van een houten luik of een laag deurtje, en hij meende een flauw schijnsel te zien, aan het eind van een vrij sterk stijgende gang of tunnel, zoo laag van verdieping, dat hij er met gebukt hoofd in moest loopen.

Lola kon overeind gaan. Zij moest hier den weg wel goed kennen, waarschijnlijk een nooduitgang, ingeval de politie een inval deed, want zij aarzelde geen oogenblik, maar liep de stijgende tunnel geheel ten einde, totdat de aard van het schijnsel zich kenbaar maakte — het was afkomstig van een groote lantaren, waarin een kaars brandde, en die was opgehangen op den driesprong.

En overal glansde dat kaarslicht in de granieten wanden. Al deze gangen waren blijkbaar met het houweel uitgehakt in de rots.

De vrouw bracht haar mond vlak bij het oor van Raffles, en fluisterde hem toe:

— Nu gaat het er op of er onder! Binnen een paar minuten moeten wij buiten zijn. Maar het is heel waarschijnlijk, dat de deur bewaakt wordt! Als dat zoo is, zullen wij de groote middelen moeten gebruiken! Ben je gewapend?

— Alles is mij ontnomen!

— Neem dan dit mes!

En zij drukte Raffles een korten ponjaard in

de hand. Raffles liet het wapen in zijn zijzak glijden, en nu ging het tweetal behoedzaam verder, op de teenen loopend, en volgde de kromming van de rechtsche gang, die nog voortdurend steeg, maar niet meer zoo sterk als daareven.

Zij werd ook voortdurend wijder, en eensklaps stond de vrouw weer stil en Raffles voelde haar hand in de zijne trillen.

Hij keek nauwkeurig toe en bemerkte, dat de gang een vijftiental meters verder uitliep in een soort van kaal vertrek, met wanden, die oorspronkelijk wit gekalkt waren geweest, maar nu vochtig en grauw, en dat eveneens verlicht was met behulp van een kaarslantaren.

En bij het schijnsel daarvan, meende hij een menschelijke gedaante te zien, op een stoel zittende bij een deur.

Raffles begreep, dat dit de bewaker was, van wien Lola had gesproken.

Hij klemde het heft van het mes vaster in zijn hand, besloten om er slechts gebruik van te maken, als het niet anders kon, en hij zijn leven zou moeten verdedigen.

Hij maakte zijn hand zachtjes uit die van de vrouw los, legde zijn vinger op de lippen, en gebood haar met een gebaar, te blijven waar zij was.

Maar zij sloop hem onhoorbaar na, op eenigen afstand, gedreven door haar vrees, hier alleen te moeten achterblijven, en Raffles weder te verliezen, voor wien zij, zonder er zich tegen te kunnen verzetten, zulk een plotselinge en vurige liefde had opgevat.

Nog een paar stappen over den steenen bodem, en plotseling scheen de deurwachter iets te hooren, en keek om.

Hij zag een schaduw, en liet een soort gebrom hooren, terwijl hij naar zijn gordel greep.

Een seconde eerder en het zou waarschijnlijk met Raffles gedaan zijn geweest, maar nu had hij juist den tijd, nog een stap naar voren te doen en den man met een goedgemikten kaakslag te vellen.

In de duisternis hoorde hij het bonzen van zijn hoofd tegen den muur.

Maar hij hoorde ook nog iets anders — snelle schreden, die de trap beklommen, en kreten van haat en woede!

Hij rukte aan de gesloten deur, maar Lola was reeds aan zijn zijde en zeide hijgend:

— Hij heeft den sleutel in zijn zak! Vlug! Of wij zouden beiden verloren zijn!

Raffles struikelde bijna over het lichaam van den man, dien hij had neergeslagen, knielde naast hem neder, en doorzocht haastig zijn zakken. Hij nam er een browning uit en een zwaren

sleutel, die gelukkig op het deurslot bleek te passen. Knarsend draaide het oude, roestige ding in het slot om. De deur opende zich.

En het was hoogtijd, want reeds naderden de voetstappen het laatste vertrek, waar zij zich nu bevonden.

Raffles voelde de frissche nachtlucht in zijn gelaat.

Hij had den sleutel uit het slot genomen, en

zoodra hij en de vrouw buiten stonden, in een morsige, stikdonkere steeg, trok hij de deur achter zich toe en sloot haar aan de buitenzijde af.

Twee, drie schoten kraakten daarbinnen, en op drie plaatsen werd het hout van het deurpaneel doorboord. In blinde woede hadden de leden van de Bende van den Driehoek hun revolvers op de vluchtelingen afgevuurd.

Raffles lachte zachtjes voor zich heen.

HOOFDSTUK V.

VERWIKKELINGEN.

Lola bedacht zich geen oogenblik, maar vatte Raffles opnieuw bij de hand, en trok hem voort door de donkere steeg.

Het was duidelijk, dat zij dezen weg meermalen gevolgd had, en hem zelfs nu kon vinden, zonder zich een oogenblik te behoeven bedenken.

Dan pinkte er een lichtje in de verte, en het bleek een schommelende, ouderwetsche kaarslantaarn te zijn. Men was hier blijkbaar in het hartje van de Chineesche wijk.

Nog altijd snelde de vrouw voort, langs verdachte theehuizen, waaruit schor gezang klonk, opiumkitten, matrozenkroegen, en gevaarlijke speelholen, ware moordkuilen voor den vreemdeling, die er bij toeval binnen geraakte.

Zoo liep zij bijna een kwartier voort, totdat zij eindelijk hijgend stilstand, en Raffles bemerkte nu, dat zij niet ver van de haven was, en dus ook onmogelijk ver van het hotel kon zijn, waar Brand en Henderson zeker in de grootste ongerustheid verkeerden.

En nu bevrijdde Raffles zijn hand pas uit die van de vrouw, die hem had geleid, — en zeide hoffelijk:

— Madame, ik ben U zeer erkentelijk voor Uw hulp! En ik verzeker U, dat ik die zal weten te waardeeren! Mocht gij ooit mijn bijstand behoeven, wat lang niet onzeker is, dan zult gij erop kunnen rekenen! En thans neem ik afscheid van U, het oogenblik om te scheiden is aangebroken!

— Het oogenblik om te scheiden? herhaalde de vrouw langzaam, terwijl zij Raffles met haar groote, zwarte oogen aanzag, alsof zij die woorden niet begreep.

— Natuurlijk! Het zal toch zeker wel niet Uw bedoeling zijn geweest, mij nog verder te vergezellen?

— Maar ik wil bij je blijven! Altijd wil ik bij je zijn! barstte Lola uit. Of tenminste zoolang als je me zult weten te boeien! Heb je dan niet begrepen, waarom ik dit alles deed?

— U moet mij verontschuldigen, madame — maar ik heb werkelijk over het motief van Uw daad niet al te diep nagedacht! Zulke dingen zijn gevaarlijk!

— Misschien gevaarlijker dan je nog wel kunt denken, mijnheer Raffles! zeide Lola, en haar oogen vlamden. Geloof je dat je mij voor den gek kunt houden? Dan ken je Lola Borgia slecht! Zegt het je dan niets, dat ik mijn leven voor je in de waagschaal heb gesteld? Begrijp je niet, dat ik nu vogelvrij verklaard ben? Moet ik je dan nog zeggen, dat ik nu niet meer kan terugkeeren naar de jongens, omdat ze me zeker dadelijk zouden ophangen, als straf voor mijn verraad? Ben je een gentleman, dat je me daaraan zoudt willen blootstellen?

De wenkbrauwen van Raffles vormden slechts één lijn, en hij tuurde een oogenblik, in diep nadenken verzonken, over het onbeweeglijke water van de haven, waarop als schimmen de gedaanten zichtbaar waren van de voor anker liggende jonken, prauwen en andere groote en kleine vaartuigen.

Hij verkeerde in een zeer moeilijken toestand. Zijn ridderlijkheid gebood hem, de vrouw in bescherming te nemen, die voor hem het offer van haar leven had willen brengen, en die nu inderdaad vogelvrij was voor de Bende van den Driehoek. Aan den anderen kant echter dacht hij er niet aan, het voortdurend gezelschap te aanvaarden van een vrouw, die hij volstrekt niet lief had en die hij moest minachten om haar beroep, haar geheele levenswijze. Nog nooit had hij een vrouw rechtstreeks betrokken bij zijn ondernemingen, en maar heel zelden had zijn hart

een kort oogenblik gesproken. Dat deed het nu volstrekt niet, en hij wilde tot iederen prijs eerlijk blijven tegenover zichzelf.

Hij nam de vrouw bij de hand, voerde haar naar een plek, waar het nog donkerder was, aan den voet van een reusachtigen stapel ijzeren dwarsliggers, die daar klaar ter inscheping lagen, en begon zachtjes:

— Luister eens, Lola Borgia. Ik ben geen harteloze egoïst, en ik zeg je nogmaals, dat ik je zeer dankbaar ben voor je kostelijke hulp. Zonder die zou ik waarschijnlijk binnen weinige dagen opgehouden hebben te leven. Ik laat buiten bespreking, of mijn vrienden het geld niet tijdig hadden kunnen opbrengen. Je daad blijft er niet minder moedig om, en ik wil je mijn dank betuigen op alle wijzen, die jij zelve zult verkiezen — met uitzondering van die eene, waarop je daareven hebt gezinspeeld! Een man is laf, als hij zijn hart onwaarheid doet spreken, en daartoe wil ik het mijne ook niet dwingen. Onze wegen scheiden zich hier, maar wanneer ik je van dienst kan zijn, door je van hier te voeren, uit het bereik van je vrienden, dan behoef je het slechts te zeggen en ik ben tot je dienst!

Lola had hem rustig laten uitspreken, terwijl haar smalle, witte vingers in den greep van Raffles' hand trilden, en zonder een oogenblik haar zwarte oogen van hem af te wenden.

Toen vroeg ze langzaam:

— Je hebt me dus volstrekt niet lief? Je zwijgt? Dat is nog erger dan een ontkenning! Maar weet je dan niet wat het zeggen wil, Lola Borgia te beleedigen?

Zij had met een woesten ruk haar hand losgetrokken, en stond nu dreigend voor Raffles. Zij vervolgde:

— Er zijn niet heel veel mannen, die er zich op kunnen beroemen, dat ik hun gezegd heb, wat ik jou heb bekend. Maar er zijn er nog minder, die mij straffeloos hebben kunnen hoonen. Kort en goed — wil je me volgen?

— Kort en goed — neen, Lola Borgia! Ik wil mijzelf blijven, ik wil geen vrouw volgen, wie dan ook! Mijn leven mag niet gedeeld worden met een vrouw! In mijn bestaan is geen plaats voor liefde — zelfs niet voor echte! Ik heb nog te veel te verrichten. Ga daarom Uws weegs, en laat ik den mijnen gaan, dat is voor ons beiden beter! En nogmaals — ik bied U mijn hulp aan, als ge deze stad wilt verlaten, waar het binnenkort voor iedere blanke onhoudbaar zal zijn geworden! Sta mij dus toe, U ergens heen te brengen waar gij veilig zult zijn voor de bendeleden, en laat ik U vandaar brengen waarheen gij wilt!

— Zwijg! viel de vrouw hem, met een schorre stem, die van woede trilde, in de rede. Het zijn praatjes voor de vaak, die ik niet wil hooren! Voor mij geldt maar één zaak — die van mijn hart! De rest raakt mij niet! Je hebt mij van je gestooten — en dat zal je bezuren, dat zweer ik! Denk niet dat ik nu niet meer weet wat ik doen moet, nu ik de jongens tegen mij heb gekregen! Er zijn hier nog wel anderen, die mij kunnen bijstaan! Ik geef je nog een kans, Raffles! Dus voor de laatste maal — wil je bij mij blijven?

— Neen, Lola — voor de laatste maal!

Bliksemsnel hief de vrouw haar hand op en er flitste iets in het zwakke licht van een verre lantaarn.

Half op den tast wist Raffles de gewapende hand te grijpen, en hij wrong haar de spitse, korte dolk uit de krampachtig gesloten vuist — en wierp het wapen ver weg in het donkere, stille kadewater.

Toen schudde hij het hoofd, en zeide, haar een oogenblik bij de ellebogen vasthoudend:

— Hoe jammer, dat je nu je mooie daad op die wijze bederft, Lola, door welk gevoel je die dan ook is ingegeven. En toch zal hij niets veranderen in mijn besluit om je te helpen! Laat ik nu voor een nachtverblijf voor je zorgen en vertrouw je verder aan mijn hoede toe. Wij vertrekken spoedig, zoodra wij op een boot beslag hebben gelegd, en dan heb je verder niets meer te vreezen van je voormalige medeplichtigen!

In zijn armen sidderde de vrouw van liefde en van haat — maar haar wrok won het, zij rukte zich nu met een uiterste krachtsinspanning los, en siste:

— Je zult er spijt van hebben! Je zult het je nog wel eens berouwen! Je zult het zien wat de haat beteekent van Lola Borgia.

En voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, voor hij haar tot andere gedachten had kunnen brengen, had zij zich omgekeerd, en was in de duisternis verdwenen.

Een oogenblik stond Raffles in nadenken verzonken, toen haalde hij de schouders op en zeide wijsgeerig:

— Eén schijnt toch altijd de lijdende partij te moeten zijn. En wat zij vroeg was dwaasheid! Het kon eenvoudig niet! Bijna zou ik moeten lachen om het denkbeeld, dat ik mij eigenhandig een blok aan het been zou binden, met eigen wil mijn hoofd zou bukken onder het juk van een vrouw! Zij zal mij binnen een week vergeten hebben! En nu snel naar het hotel, waar mijn beide vrienden om mij in groote ongerustheid zullen verkeerren! Laat eens zien — ik kan er nauwelijks tien minuten vandaan zijn!

Het hotel ligt dus betrekkelijk dicht bij de plek, waar ik die zonderlinge gevangenis van de Bende van den Driehoek heb verlaten! Van hier zou ik den weg gemakkelijk kunnen terugvinden, en dat kon mij wel eens van dienst zijn — ingeval ik mijn juweelen terug zou willen nemen, en de politie op die gevaarlijke misdadigers zou willen afsturen!

Hij verliet de donkere plek, betrad de kade, en begon met haastige stappen in de richting van het hotel te loopen!

Hij kon er nog ongeveer honderd meter vandaan zijn, toen hij eensklaps stilstond op het hooren van een gerucht.

Het was ver achter hem, het kwam van de zijde van de kade, en het klonk alsof er geworsteld werd.

Eensklaps vernam hij een kreet, een stem, die hem de vuisten deed ballen, en zijn bloed deed koken.

Het was de kreet van een vrouw, en hij herkende de stem — hij herkende zelfs in de stilte van den nacht, den naam dien zij riep, en dien zij riep in doodsangst!

Het was zijn naam! Zij was overvallen, de rampzalige vrouw, door de Bendeleden, die haar gevolgd waren en nu riep zij zijn hulp in, en hij was machteloos, want het was onmogelijk te zeggen vanwaar het geluid kwam!

Hij deed een paar stappen, zonder nog te weten wat hij moest doen, toen vlak voor hem twee gedaanten als uit den grond oprezen, en een jonge stem met een klank van de diepste ontroering en van innige vreugde stamelend uitriep:

— Neen, ik vergis mij niet — de hemel zij gedankt — hij is het! Henderson, kom spoedig! Wij hebben mylord teruggevonden!

Het was Charles Brand, die moeite had, Raffles niet snikkend om den hals te vallen, en nu met zooveel kracht zijn handen greep, alsof hij ze wilde verbrijzelen!

En nu trad de reus uit de duisternis naar voren, en stotterde en stamelde, zonder uit zijn woorden te kunnen komen, verrukt van blijdschap en nog bijna niet geloovend aan dit wonder:

— Hoe kom je hier? Waar ben je geweest? Hoe kon je ontsnappen? vroeg Brand, zich niet schamend voor de tranen die hij in zijn oogen voelde dringen.

— Brand, dat zal ik je onder het loopen vertellen! Het is in weinig woorden gezegd! Wij hebben nu veel ernstiger en belangrijker dingen te doen.

— Wat kunnen wij voor belangrijkers heb-

ben te doen, dan zoo spoedig mogelijk deze vervloekte stad te verlaten?

— Wij moeten het leven redden van een ongelukkige vrouw! antwoordde Raffles kortaf. Kom mede, en niet getreuzeld! Zijn jullie gewapend?

— Natuurlijk! Wij waren van plan, den geheelen nacht te besteden, om alle speelhuizen en opiumkitten af te loopen!

— Des te beter! Heb je zoeven dien kreet niet gehoord?

— Zeker! En dat maakte ons juist op jouw gedaante opmerkzaam! Je stond zoo doodstil!

— Die kreet werd geslaakt door de vrouw, die mij gered heeft! Zij brengen haar terug naar hun onderaardsch verblijf, om haar voor haar verraad te straffen, en zeker op een gruwelijke wijze! Dat wil ik tot iederen prijs voorkomen, al zou het mij zelf het leven kosten, en al is die vrouw een misdadigster! Want het was voor mij, dat zij zich in doodsgevaar begaf! Vlug — wij hebben geen seconde te verliezen!

En onder het voortloopen, bij brokstukken, verhaalde Raffles nu, wat hem geschied was, en hoe hij door Lola Borgia uit de cel was bevrijd, die hij alleen maar had mogen verlaten voor de galg of den kogel.

— En zij riep mij ter hulp, de ongelukkige, en ik was te ver weg en kon haar niet helpen! zoo besloot hij, en Brand hoorde zijn tanden knarsen.

— Weet je den weg nog terug?

— O ja, heel goed! Hier zijn wij al bij het begin van de steeg, en volg mij nu op de hielen, want het is hier zoo donker als de nacht.

— Zijn er veel daar beneden?

— Acht of tien mannen! — maar ik weet niet of er in den loop van den nacht niet nog meer zijn bijgekomen!

— Op welke wijze zouden zij haar ter dood brengen?

— Dat weet ik niet, maar er zal van tevoren wel een soort krijgsraad worden gehouden, want zelfs die schurken houden er nog zoiets als een rechtspraak op na! Zij krijgt zelfs gelegenheid om zich te verdedigen, maar de uitspraak van een vonnis is steeds onherroepelijk;

En nu zwegen de drie mannen en zij volgden Raffles op den voet, die langzaam moest voortgaan, tastend langs den vochtigen muur, want de steeg was vol diepe kuilen en verraderlijke bulten. Bovendien was het zeer goed mogelijk, dat de deur nu bewaakt werd, waardoor Raffles zoeven was ontsnapt.

En toch moest Raffles deze deur weder gebruiken, want hij kon zich onmogelijk herinne-

ren, hoe men hem binnen dit doolhof van gangen en trappen had gebracht, die in het graniet waren uitgehouwen.

Hij bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand, en zeide fluisterend:

— Blijf hier even wachten — ik zal den toestand gaan verkennen!

— Neem je in 's hemelsnaam in acht! Zouden wij niet beter gedaan hebben, de politie in den arm te nemen?

— Stellig niet, en dat om verschillende redenen, waarvan deze de voornaamsten zijn: ten eerste zou ik dan mijn diamanten niet kunnen terugnemen, ten tweede weten zij daarbinnen of althans vermoeden zij, wie ik ben, en ten derde maakt de politie altijd zooveel misbaar bij zulke invallen, dat die schurk van een Ling-Fu de vrouw heel gemakkelijk een kogel door het hoofd kan schieten, alvorens de

vlucht te nemen. Ik meen ook, dat er geheime uitgangen zijn, waardoor zij zich zouden kunnen wegmaken, alvorens de politie hen had kunnen grijpen! Het is beter dat wij aanvankelijk met list te werk gaan, en daarvoor is het noodzakelijk, dat ik mij in de eerste plaats overtuig of die deur al of niet gesloten is! Wacht hier!

En Raffles sloop verder langs den muur, en poogde de duisternis met zijn blikken te doorboren.

En het was een groot geluk, dat hij, als een kat, de dingen in het donker kon onderscheiden, want eensklaps stond hij stil. Bij de deur had hij twee onbeweeglijke gedaanten gezien, die daar blijkbaar op wacht stonden.

Het was duidelijk, dat de bandieten zich wilden wapenen tegen een onverhoedschen inval.

HOOFDSTUK VI.

VEERTIG METER ONDER DEN GROND.

Onhoorbaar sloop Raffles weer terug, en fluisterde heel zacht in het oor van Brand:

— Er staan twee kerels naast de deur, en wij moeten hen tot iederen prijs bijtijds overvallen, voor zij zich hebben kunnen verzetten of de anderen hebben kunnen waarschuwen! Het is een groot geluk, dat deze steeg zoo stikdonker was. Je hebt zeker geen windpistool bij je?

— Helaas niet! Al die kostbare, zoo goed bruikbare dingen zijn met onze arme vlieg-machine tegelijkertijd verongelukt!

— Dan moeten wij over een ander middel nadenken!

— Maar wij kunnen hen toch met ons drieën plotseling op het lijf vallen, mylord? zeide Henderson op zacht fluisterenden toon.

— Dat zou niet zoo snel en zoo stil kunnen gebeuren James, of althans een van die schurken zou den tijd vinden, naar binnen te glippen en alarm te maken! Dan zouden de bandieten met hun slachtoffers door een der geheime uitgangen ontsnappen en dat ongelukkige schepsel zou verloren zijn!

En juist toen Brand opnieuw een plan aan de hand wilde doen, bracht het toeval een goede oplossing.

Van de andere zijde van de steeg lieten zich

de regelmatige voetstappen hooren van zes of acht mannen.

Het was blijkbaar een patrouille, die daar naderde.

En de onbeweeglijke schildwacht moest hun ook hebben gehoord, want het volgende oogenblik piepte de houten deur, en de schaduwen gleden naar binnen, de schildwachts waren er blijkbaar volstrekt niet op gesteld, hier door een patrouille te worden verrast, welke deze dan ook mocht zijn.

— Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide haastig:

— Kom vlug mede! Aan de overzijde van de deur, een tiental meters verder, aan de overzijde van de steeg dus, heb ik een soort van loods gezien. Het is een wrakke deur, die gemakkelijk te openen moet zijn. De steeg is te lang om geheel uit te loopen, en wij zouden kostbaren tijd verliezen! Naar die loods dus!

Zoo snel zij konden, staken de drie mannen de steeg over, en Raffles kon met gemak de vermoolde deur openduwen, die toegang gaf tot een soort van verlaten bergloods, waar de komst van de drie mannen aanstonds een legertje ratten en muizen deed vluchten, die daar blijkbaar hun verblijf hadden opgeslagen.

Raffles sloot de deur weder tot op een kier, en loerde er door naar buiten.

De regelmatige voetstappen kwamen steeds nader.

Verderop was een zeer flauw schijnsel, zeker afkomstig van een lantaren in een zijstraat, en in dat schijnsel passeerden achtereenvolgens de geblauwde bajonetten van een tiental geweren.

En Raffles hoorde brommen en vloeken op gedempten toon, blijkbaar wegens den ongelijken bodem, en de duisternis.

En Raffles glimlachte. Hetgeen daar naderde, was een patrouille van het Nederlandsche oorlogsschip de „Sumatra”. Hij herkende de platte petten der mariniers, de blauwe uniformen, en den stevigen, zwaren stap der Nederlandsche Jantjes.

De patrouille was nu bijna bij de deur van het bandietenhol, en een oogenblik vreesde Raffles, dat men daar een onderzoek zou instellen, en dat, op het alarm, Lola onmiddellijk zou worden vermoord, of althans zou worden weggevoerd, buiten zijn bereik, maar toen begreep hij wel, dat die patrouille niet de minste aanleiding had om die deur te wantrouwen.

Reeds waren de mannen van de „Sumatra” ook de deur van de loods gepasseerd, en dadelijk opende Raffles ze verder, en trok Brand en Henderson mee naar buiten.

Hij wees naar de overzijde.

En Brand begreep aanstonds wat hij wilde. Het was een gelukkige omstandigheid, dat de zware deur van het bandietenhol gevat was in een soort van portiek, aan weerszijden geflankeerd door zware, bijna een halven meter vooruitspringende steunbeeren.

Henderson verschool zich achter den eenen, die het verst weg was, Raffles en Brand namen achter de andere plaats.

En pas toen de voetstappen van de patrouille geheel waren weggestorven, hoorden zij de deur weer heel zachtjes piepen.

En toen klonk een schorre stem, waarschijnlijk toebehoorend aan een man, die wat al te veel Chineesche, uit rijst getrokken brandewijn had gedronken, en die fluisterde:

— Ze zijn weer weg, Jim! Allo, weer naar buiten, en een oog in het zeil gehouden!

De deur kierde nog wat verder open en het volgende oogenblik wipte Raffles om den steunbeer heen, stak zijn hand in de opening, en rukte met kracht een der wakers naar buiten, wiens hoofd het volgende oogenblik kennismaakte met den kolf van Brand's zware revolver.

De tweede man was zoo verbluft, dat hij een paar kostbare seconden verloor, en toen

hij wilde wegvlugten, na vruchteloos gepoogd te hebben, de zware deur weer dicht te trekken, waarschijnlijk om op de een of andere wijze alarm te maken, toen was het daartoe al veel te laat.

Raffles had hem met een paar sprongen ingehaald in het duistere voorvertrek, en trof hem met zijn browning zoo geweldig op het achterhoofd, dat de schurk, zonder een kreet te slaken, in elkaar zakte.

De andere man werd ook binnengehaald, de deur werd zachtjes gesloten. Brand knipte zijn zaklantaren aan en bij het licht daarvan bond Henderson met geoefende hand en heel stevig de beide overweldigde schildwachts, met behulp van eenige einden touw, die hij in een hoek van het vertrek had gevonden.

De kerels werden ver van elkander op den grond uitgestrekt, op hun rug, hun eigen halsdoeken werden hun in den mond gestopt, en hunne revolvers werden hun afgenomen.

Op dit punt gerustgesteld, richtte Raffles zich op, keek onderzoekend om zich heen, en zeide toen, zijn browning weer opstekend:

— Dat is de gang, waardoor Lola mij hier heeft binnengebracht, en die wij thans moeten volgen, en de hemel geve, dat wij niet te laat zullen komen! Blijf dicht bij mij, spreek heel zacht en houd je op alles voorbereid!

De drie mannen betraden de gang, nadat Raffles de zaklantaren van Henderson had overgenomen.

Raffles herkende ze aan enkele bijzonderheden onmiddellijk, en hij wist dat hij op den goeden weg was.

Hij hervond ook de trap, die naar beneden leidde, met zijn zes en dertig treden, en het drietal daalde ze behoedzaam af, ging door de lage deur, en kwam tenslotte in den in het graniet uitgehouwen kelder, en in de gang, waarop de deur uitkwam van Raffles' cel.

En Brand huiverde even, toen Raffles hem in de zijde stootte en met een veelbeteekenenden blik wenkte naar de zware deur met zijn van tralies voorzien luikje.

Dit had het laatste vertrek moeten zijn, dat Raffles bij zijn leven hier op aarde zou hebben betreden.

Toen zij voorbij deze cel waren, stonden de drie mannen een oogenblik doodstil en luisterden.

Aanvankelijk liet zich niets hooren, en het geleek wel, alsof hier de stilte heerschte van het graf.

Zouden de schurken de vrouw dan toch wellicht ergens anders hebben gebracht?

Maar waartoe dan die beide schildwachts aan de deur?

En was het wel aan te nemen, dat de Bende van den Driehoek in een stad als Shanghai nog een ander hoofdkwartier zou hebben?

Men moest ook de dikte van de muren in aanmerking nemen, en het feit, dat men zich hier zeer diep onder den grond bevond.

Dit onderaardsche verblijf was oogenschijnlijk zeer uitgestrekt, en wie weet, waar de schurken zich thans ophielden!

Raffles, die de zaklamp van Brand nog altijd vasthield, knipte ze uit, en nu bevonden de drie mannen zich in een volmaakte duisternis.

Neen, toch niet, want toen hun oogen daaraan even gewend waren, zagen zij in de verte een zeer flauw lichtschijnsel, op den vloer, dat waarschijnlijk afkomstig was van een licht, dat onder door een deur scheen.

Daar waren dus menschen! En daar was het misschien, dat op dit oogenblik vonnis werd geveld over de ongelukkige vrouw, die zeer zeker een misdadigster was, maar toch in dezen toestand was geraakt door een plotseling opvlammende liefde voor Raffles, en zoo hij niet ten tooneele was verschenen, zou zij zeker nu niet op het punt staan, uit het leven te worden weggerukt, dat haar nog zooveel beloofde.

Raffles liet zijn stem tot een schier onhoorbaar gefluister dalen, toen hij het bevel gaf:

— Nu zeer voorzichtig voorwaarts gegaan, in de richting van dat schijnsel! En pas op, dat gij niet het minste gerucht maakt! Wij moeten eerst zien, hoe sterk de tegenpartij is!

— En hoe wij binnenkomen, zou ik zeggen! merkte Brand zachtjes op.

— Dat zullen wij aan Henderson overlaten! antwoordde Raffles kortaf. Ik geloof, dat ik dat vertrek ken. Het is hetzelfde, als waarin ik tot mijn bewustzijn ben gekomen, na die rit, die mij lang zal heugen. Maar misschien is dit niet noodig! Volgt mij voorzichtig, en neemt je revolvers ter hand, maar schiet vooral niet vóór ik daartoe het bevel geef. Het is zeer wel mogelijk, dat onze tegenstanders weinig in aantal zijn, want waarom zouden er zooveel zijn achtergebleven in het hoofdkwartier? Er waren er slechts acht, toen ik mij daarbinnen bevond!

— Daarvan gaan twee wakers af, blijft dus zes, mylord! fluisterde Henderson opgewonden. Het is de moeite bijna niet waard!

— Ik weet niet of die twee daar al eerder stonden, maar wij zullen wel zien! Volgt mij.

Zoo behoedzaam mogelijk slopen de drie mannen door de duistere gang, totdat zij de deur bereikt hadden, waaronder nu duidelijk het lichtschijnsel te zien viel.

En nu waren ook vrij duidelijk de stemmen

hoorbaar van degenen die daar binnen waren.

Raffles bukte zich, met zijn oor voor het sleutelgat.

Ja, het was Ling-Fu, die daar nu sprak, met een luide, doordringende stem:

— Het feit is dus niet te loochenen, en je loochent het dan ook niet, Lola!

— Ik heb hem lief! klonk een zwakke stem, nauwelijks hoorbaar!

— Dat verontschuldigt je niet! Het maakt je misdaad nog des te zwaarder! Je hebt verraad gepleegd aan het Genootschap van den Driehoek, en je weet dus welk lot je wacht!

— Ik weet het, en ik schik mij erin! zeide dezelfde, bevende stem. Ik kan mij niet verzetten, ik ben zwak. Ik dacht sterker te zijn!

Raffles bracht het oog voor het sleutelgat en hij kon nog een gedeelte overzien van hetzelfde vertrek, waarin hij zich vele uren tevoren bevonden had. En achter dezelfde tafel stonden dezelfde mannen, met den Chinees in het midden, die juist op dat oogenblik zijn hoofd dekte met een zonderling gevormde muts van vuurroode zijde, die veel geleek op de baret van een rechter — het noodlottige hoofddeksel, hetwelk hij opzet bij het uitspreken van een doodvonnis.

En hij kon het lijkleke gelaat zien van Lola, die met gebogen hoofd tegenover de tafel stond, in het oog gehouden door twee mannen, een langen kerel, grof gebouwd als een worstelaar, met een nek als een stier en een gemeene tronie, en een die veel kleiner was, tenger en sierlijk.

De Italiaan herkende hij ook, evenals den cipier, die hem voedsel had gebracht.

En daar klonk weer de stem van Ling-Fu, die afgemeten zeide, zijn scheef geplaatste oogen strak op de ongelukkige vrouw gericht:

— Wij veroordeelen je volgens onze wetten tot den dood door het zwaard! En je lichaam zal prijsgegeven worden aan de vergetelheid! Niemand zal het ooit terugzien. Gij zult terugkeeren tot het stof der aarde, waaruit gij zij voortgekomen, en niemand zal iets van je verdwijning bespeuren! Beulen, gaat, en bereidt alles voor! Lola, als je aan een leven hiernamaals gelooft, doe dan nu je gebed, want je laatste uur is aangebroken.

De vrouw slaakte een doffen kreet, en Raffles stond op het punt Henderson te bevelen, de deur open te rammen, ondanks het groote gevaar hiervan, toen er iets anders geschiedde, dat zijn plannen wijzigde.

De zwaargebouwde kerel en de kleinere richtten zich naar de deur, en Raffles stond reeds gereed zijn revolver te grijpen, maar de

deur ging naar de buitenzijde open, en zij was zoo groot en zwaar, dat zij de mannen, die er achter stonden, volkomen aan het oog onttrok.

Naar buiten traden drie mannen, waarvan er twee dadelijk de gang in liepen, terwijl de derde de deur sloot.

Het was een zeer gevaarlijk oogenblik, want als de man maar een enkelen blik terzijde had geworpen, dan had hij de drie daar, ondanks

de duisternis, moeten zien staan. Gelukkig werd hij wat verblind door het licht van zijn eigen zaklamp, die hij ontstoken had en hij had blijkbaar haast, zijn beide metgezellen in te halen.

En zij hadden nauwelijks twintig stappen afgelegd, of Raffles stootte zijn beide metgezellen aan, en het drietal begon de beulen sluiwend te volgen.

HOOFDSTUK VII.

AAN DEN RAND VAN HET GRAF.

Raffles wachtte er zich thans wel voor, eenig licht te ontsteken. Integendeel, het was nu volstrekt noodzakelijk, dat zij in de duisternis bleven, tot het laatste oogenblik.

De drie kerels daarginds liepen vlug voort, met den grootste in het midden, die wel een hoofd boven zijn makkers uitstak.

Zij liepen voorbij de cellen, en voor een kort oogenblik verdwenen zij uit het gezicht.

In een volkomen duisternis volgde het drietal, en een oogenblik later zagen zij weer het grillige schijnsel van twee zaklampen. Aan electriciteit scheen men hier beneden in ieder geval niet te doen! En dat was ook maar een groot geluk.

De bandieten bleken een korte zijgang te zijn ingegaan, aan het einde waarvan zich een trap van vier treden bevond, die naar beneden voerde.

En daar was een deur, gewelfd, en blijkbaar zeer zwaar, die de grootste niet zonder moeite opende.

Daarop traden zij binnen.

Raffles en zijn vrienden slopen zoo dicht zij konden naderbij en nu zagen zij, dat de beide lantarens een soort van gewelfde kelder verlichtten, die een onzegbaar somberen indruk maakte.

De wanden waren vochtig, bijna zwart, de vloer had dezelfde sombere kleur.

De drie kerels daarbinnen hadden de deur opengelaten, en daar zij niet 't minste vermoeden hadden, bespied te worden, gaven zij ook alleen maar acht op de dingen, die in den kelder waren.

En die dingen waren afschuwelijk en schrikwekkend genoeg.

In een der hoeken stond een soort van pijn-

bank, bezet met scherpe spijkers. Van een zwaren haak in het midden van de gewelfde zoldering hing een dik henneptouw af, loopend over een katrol, en aan het einde voorzien van een lus, en dan stond er, bijna recht tegenover de deur, een schrikwekkend voorwerp — het blok!

Een ondiepe mand stond er bij.

In een hoek lagen touwen, koevoeten, een houweel, en nog enkele andere voorwerpen, die niet goed te onderscheiden waren.

Schuin tegenover de deur was een ruwhouten muurkast, en de grootste der binnengetreden bandieten opende die kast en nam er drie vuurroode lange gewaden uit, versierd met driehoeken van gouddraad, en allen voorzien van een hoofdkap, en wierp er twee van toe aan de anderen, die ze aanstonds begonnen aan te trekken over hunne kleederen.

Nogmaals stak hij toen de hand in de kast, en hield toen een zeer groot, Chineesch beulzwaard in de vuist geklemd, een van die ouderwetsche zwaarden, zooals men ze vaak ziet afgebeeld op de felgekleurde, oude Chineesche prenten, waarvoor verzamelaars hooge sommen besteden.

De kling was bijna een meter lang, flauw gebogen, en aan het einde veel breeder dan vlak bij den met riet omwonden greep.

Terwijl de rug bijna een vinger breed was, moest de snede haarscherp zijn, want de beul bekeek ze grinnikend en scheen volkomen tevreden te zijn.

Er lag zulk een dierlijke wreedheid op zijn gelaat afgeschilderd, dat Henderson de grootste moeite had, den kerel niet aanstonds naar de keel te vliegen.

Hij legde het beulzwaard, na de snede be-

proefde te hebben, dwars over het blok, en ondertusschen lichtten de beide anderen in een verder gelegen hoek van den kelder een blijkbaar zeer zwaar luik op — en nu pas begrepen de drie mannen daar in de duistere gang de beteekenis van de woorden, die de Chinees Ling-Fu tot de ter dood veroordeelde had gesproken.

Want nu het luik open was, hoorde hun geoeffend oor aanstonds een dof geruisch — het gerucht van snelstroomend water!

Het moest een zijtak van de Jang-tse zijn, die onder deze onderaardsche gevangenis doorliep! Daarin zou de gedooide vrouw geworpen worden en inderdaad zou niemand ooit meer iets van haar terugzien. En wie weet hoevelen er in die diepe put waren geworpen, die verraad hadden gepleegd jegens de bende.

Raffles begreep nu, dat het hoog tijd was geworden om te handelen.

Snel fluisterde zijn stem eenige bevelen en het volgende oogenblik stortten zich de drie mannen tegelijkertijd in den kelder, na hun revolvers te hebben weggeworpen, omdat ieder schot hier den onmiddellijken dood van Lola Borgia kon beteekenen.

De groote kerel, in zijn vuurrooden mantel, die den kap al over zijn hoofd had getrokken, was de eerste, die het drietal ontwaarde.

Hij slaakte een schorren kreet, en greep naar zijn zwaard.

Hij had het reeds van het blok genomen en zwaaide het boven zijn hoofd, toen Henderson, die zich met zijn dolkmes had gewapend, op hem toesprong, en hem het wapen tot aan het gevest in de borst stootte.

De schurk liet zijn wapen vallen en wankelde achteruit, en zou ruggelings in de put gestort zijn, als Raffles hem niet bij zijn gewaad had tegengehouden en zeide:

— Hola, wacht even vriend! Dat je ons verlaat, keuren we goed, maar niet met je kostelijken mantel aan! Dien hebben wijzelf noodig.

De beul, zwaar rochelend, terwijl het bloed hem uit de wonde stroomde, was in een hoek neergezegen, en haastig ontdeed Raffles hem van de beulspij.

Intusschen hadden Brand en Henderson zich met de anderen moeten bezighouden.

Een hunner had zijn revolver kunnen trekken en mikte op Brand.

Misschien zou alles al verloren zijn geweest, als het wapen niet had geketst, en voor de bandiet ten tweeden male had kunnen schieten, had Henderson het beulzwaard gegrepen en hem met een enkelen slag het hoofd gekloofd.

En zoo ontzet was de derde, dat hij, bleeker

dan een lijk, de handen opstak, en zich zonder een enkele poging tot verzet liet overweldigen, van zijn mantel ontdoen, boeien, een prop in den mond duwen, waarop hij in de kast geworpen werd, die dadelijk gesloten werd.

— Wat moet er met die twee mylord? vroeg Henderson op fluisterenden toon.

Zijn zij dood? vroeg Raffles koeltjes.

— Er zit voor geen aasje leven meer in, mylord! Heb ik er verkeerd aan gedaan?

— Volstrekt niet, James! antwoordde Raffles, terwijl hij de roode pij begon aan te trekken, die een der schurken juist had willen aantrekken. Het zijn laffe moordenaars en zij waren heel zeker rijp voor de galg en ik ben overtuigd, dat zij het koord niet waard waren, waaraan men hen zou hebben opgeknoopt! Het ging om ons leven en om dat van een vrouw! En nu vlug wat — want ik denk dat de anderen wel spoedig hier zullen zijn! Werp de lichamen van die beide schurken, die een al te gemakkelijken dood hebben gehad, in die put — zij zijn ons in den weg!

Henderson trok de levenlooze lichamen tot den rand van de put — een doffe plomp — nog een — en het zwarte, bruisende water sloot zich over twee misdadigers, en over twee levens, die door moord en andere afschuwelijke wandaden bezoedeld waren.

Raffles had intusschen met de grootste koelbloedigheid het beulzwaard weder gereinigd en nu glinsterde het lemmet opnieuw in het licht der lantarens, die geen al te helder schijnsel verspreidden, als wachtte het op zijn slachtoffer. En het was tijd, want gedempt door den afstand, hoorden de drie mannen het openen van een deur, dadelijk daarop gevolgd door een dreunenden slag — de deur werd in het slot geworpen.

Haastig knoopten de drie mannen hun bloedroode mantels dicht, maar zorgdragend, dat zij ieder oogenblik hun wapens konden grijpen.

Zij trokken de kappen zoover mogelijk over het hoofd, en Henderson, die, wat zijn gestalte betreft, het meeste op den man geleek, die als beul had moeten optreden, vatte post bij het blok, met het instrument van den dood erop, waarvan het lemmet onheilspellend glansde.

Met gekruiste armen stonden Raffles en Brand een weinig meer terzijde.

De schreden naderden hoe langer hoe meer, nu waren zij in de gang en daar verscheen een kleine stoet bovenaan de trap met vier treden, die naar den kelder voerde.

Vooran gingen twee mannen, waarvan er een Arno Remendado was, en zij ondersteunden Lola Borgia, die zich ternauwernood staan-

de kon houden, en reeds gestorven scheen van ontzetting bij het vooruitzicht van het lot dat haar wachtte.

Zij was bleeker dan een lijk, en haar hoofd was op de borst gevallen. De beide mannen moesten haar bijna dragen.

Brand voelde een siddering van woede en afkeer door zich heengaan. Dat was de man, die de liefde van die vrouw had bezeten, en die haar nu zelf naar den beul voerde, uit laffe wraakzucht, en omdat zij hem verworpen had.

Hoe was het mogelijk, dat iemand zoo laag kon zinken?

Achter dit drietal schreed — het was bijna niet te gelooven — Mooie Mary, met een somber licht in haar oogen en zeker hierheen gedreven door een afschuwelijke nieuwsgierigheid, en dan kwam, hoog boven de anderen uitstekend als een wrekende duivel, de Chinees Ling-Fu. De deur bleef open.

En staande op de bovenste trede, sprak de Chinees, zonder dat een spier van zijn geel, breed gezicht bewoog:

— Doe je plicht, beul! Vaarwel, Lola Borgia — op deze aarde zullen wij je niet meer terugzien!

De beul had zijn zwaard opgeheven, en deed een stap naar voren.

Maar nu rukte de ongelukkige vrouw zich met een laatste krachtsinspanning los, en gilde, terwijl zij zich op de knieën wierp voor Mooie Mary:

— Genade! Ik wil nog niet sterven! Ik deed het immers uit liefde! Jij bent een vrouw, als ik — Het is niet mogelijk, dat je kunt aanzien, hoe ik hier lafhartig vermoord word door zes mannen!

— Je hebt verraad gepleegd! Je bent een verraderes! Sterf, en wees verdoemd! zeide Mooie Mary, met geweld de handen losmakend, die de rampzalige vrouw om haar knieën had geklemd. Je hebt onzen doodsvijand de vrijheid hergeven. — Het is goed, dat er een voorbeeld wordt gesteld!

— Maar is er dan niemand hier, die nog een greintje medelijden met me heeft, jij Arno — jij hebt me toch liefgehad! Kun je me niet verdedigen? Kun je me niet beschermen?

— Sterf, en vaar ter helle!

De ter dood veroordeelde deinsde achteruit, alsof men haar op het hoofd had geslagen en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Dan ben ik verloren! Er is niemand — niemand!

— Toch wel, madame! Hier zijn drie mannen, die u zullen beschermen en u zullen redden.

Het was alsof de schallende stem van Raffles,

die deze woorden had uitgeroepen, den geheelen kelder vulde.

Hij had zijn revolver getrokken, en vervolgde met luide stem:

— Steekt allen de handen op, of ik schiet jullie zonder genade neer, zooals ik het dolle honden zou doen.

Maar het drietal scheen zich niet te willen overgeven, en met een gebrul van woede kwamen zij den kelder verder in, op hun beurt hunne revolvers trekkend.

De Italiaan schoot het eerst.

Hij raakte Henderson met een schampschot aan den rechterarm. Deze wankelde even, en liet het breede beulzwaard zinken. Maar het was het laatste schot van den Italiaan! Brand schoot terug, en trof den bandiet in de volle borst. De Chinees, van de trap komend, legde op Brand aan, maar juist toen hij wilde vuren, raakte zijn voet verward in zijn lange pij.

Hij struikelde — trachtte zijn evenwicht te herwinnen — toen viel hij — en hij spietste zichzelf aan het beulzwaard, dat steun vond tegen het zware blok.

Daar lag het monsterachtig groote lichaam, voorover, met het gelaat naar den bodem gekeerd.

De laatste man, bijna huilend van woede, niet meer wetend wat hij deed, was op Brand toegevlagen, met een spitsen dolk in de vuist geklemd, en het zou met dezen gedaan zijn geweest, als hij zich niet bliksemsnel had afgewend, en den man met een vuistslag onder de kin had geraakt.

De bandiet wankelde een oogenblik als een riet in den stormwind heen en weer — stapte achteruit — en eensklaps was het alsof de bodem hem verslond!

Hij was ruggelings in de put gestapt en met een vreeselijke kreet verdween hij in de diepte.

Alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat Mooie Mary, die halverwege was de trap blijven staan, nauwelijks besepte wat er geschiedde, toen alles reeds was afgelopen.

Zij leek waanzinnig te zijn! Zij uitte een verschrikkelijken gil, die luid in de gewelven weerkaatst werd, was met een enkelen sprong de trap weer op, verdween door de deur, en wierp ze in het slot. —

— Vlug naar buiten, vrienden! beval Raffles. Wie weet gaat zij hulp halen! Lola, wees sterk en vertrouwd op ons! Henderson, die deur moet open!

De reus wierp zich met volle gewicht tegen de zware deur, maar zij bewoog niet.

Zij was minstens twee duimen dik, en overal met zware, ijzeren balken versterkt.

En heel in de verte hoorde men nogmaals het schrille gelach van de vrouw en nu was het stil.

Maar in het midden van den kelder stond Lola, met een uitdrukking van waanzinnige angst op het gelaat, en zij stamelde, de handen op de borst gevouwen, terwijl zij de drie mammen beurtelings aanzag:

— Het water — het water — zij zal het water laten komen!

— Wat bedoelt gij? vroeg Raffles, die vreesde, dat de ongelukkige, door de ontzetting, krankzinnig was geworden. Het water kan toch niet in deze put opstijgen?

Maar de volgende seconde zou hem reeds de beteekenis duidelijk maken van die gestamelde woorden! De zware deur reikte niet geheel en al tot aan den grond, er was een reet van meer dan een duim, en door die reet kwam nu een dun waterstroompje den kelder binnen, dat zich al spoedig verbreedde, en zich een weg zocht naar de put!

En daar kwam het water aan, ruischend, brullend, en reeds uit alle macht tegen de deur beukend.

Het stroomde blijkbaar met de grootste kracht door de gangen en langs het kleine trapje en het kwam nu als een kleine waterval onder de deurreet door, over de geheele breedte daarvan.

Indien die zware deur niet binnen weinige seconden open was, dan zouden zij hier jammerlijk moeten verdrinken, want het was duidelijk, dat de put ten slotte het water niet meer zou kunnen afvoeren, en misschien zou de deur onder den aandrang van het water wel bezwijken en in een oogwenk zou de geheele kelder gevuld zijn.

Men hoorde duidelijk hoe de vloed van alle zijden kwam aanstormen, loeiend en met verschrikkelijk geweld de deur beukend, die ternauwernood aan den druk weerstand scheen te bieden.

Het was duidelijk, dat de wraakzuchtige vrouw ergens een sluisdeur had geopend, waarvan het bestaan alleen aan de leden van de bende bekend was, en zoo den dood van hare vrienden wilde wreken.

Lola had zich aan de borst van Raffles geworpen, en de armen om zijn hals geslagen.

En met een stem die brak, stamelde zij:

— Nu komt het einde — en nu mag ik je danken en je hoeft niet meer toornig op mij te zijn! Je hebt meer voor mij gedaan dan ik verdiende! Ik wilde je dood en jij hebt mij ervan willen redden — en ik ben dankbaar, o zoo dankbaar, dat we nu samen zullen sterven!

— Zoover is het nog niet! zeide Raffles kort. En hij maakte zich los van de vrouw, en keek om zich heen.

Toen vervolgde hij luid:

— Die touwen aan elkaar gebonden, James, en een der langste koevoeten dwars over de opening van de put! Ik zal onderzoeken of er nog een uitweg is!

— Die is er halverwege! kreet Lola eensklaps, daaraan heeft Mary niet gedacht. Tien meter onder den rand mondt een dwarsgang in de put uit! Laat mij eerst afzakken — ik zal je den weg wijzen! Licht mij bij, en wees niet bang dat ik zal vallen —.

In een oogwenk waren er een paar touwen aan elkander geknoopt, men bond het uiteinde Lola om het midden, en terwijl Raffles en Brand de koevoet in het midden hielden, liet de reus de vrouw behoedzaam aan het touw afglijden in de put, nadat men haar een van de zaklantarens op de borst bevestigd had.

Een oogenblik later hing het touw slap, en de stem van de vrouw klonk als uit de ingewanden der aarde:

— Ik sta aan het begin van den tunnel! Komt snel bij mij!

Inderdaad drong de tijd, want de deur begon te kraken, en zou onmogelijk veel langer weerstand kunnen bieden aan den ontzaglijken waterdruk.

— Nu jij, Brand! beval Raffles kortaf. Geen tegenwerpingen, als ik je verzoeken mag!

Henderson haalde het touw op, dat Lola van haar middel had losgemaakt. Brand greep het met beide handen en zoo liet de reus hem neerzakken, zich schrap zettend op den rand van de put.

— Ik ben er! schreeuwde Brand, zodra hij vasten grond onder de voeten had.

— Nu jij, Henderson! beval Raffles. Ik zal het touw eenmaal om dien houten steunpilaar slaan, en kan je zoo makkelijk vieren! Vlugg wat — het onderste paneel begint te splijten.

Henderson bond zich zoo vlug mogelijk het touw onder de oksels en het volgende oogenblik verdween hij over den putrand, nadat het touw tweemaal om een ronde houten draagzuil was geslagen.

Toch moest Raffles zich nog tot het uiterste inspannen, om zonder ongevallen den reus te laten zakken, en hij voelde dat het touw gloeiend werd onder het afloopen.

Hij haalde verlicht adem, toen hij voelde, dat het slap hing in zijn handen, en haastig trok hij het touw weer naar zich toe, en maakte het einde vast om de houten zuil.

Het geraas van het water was nu oorver-

doovend, en ofschoon de put het nog willig opnam, waadde hij er toch reeds tot over de enkels in.

Nog een paar seconden, en de deur zou bezwijken.

Daar vloog reeds een der planken van het onderste paneel er met een geluid als een gewerschot uit, en met vreeselijke kracht gutste het water door de opening naar binnen, en stortte zich als een waterzuil van een halven meter dikte in de put.

En de andere planken begonnen te volgen.

Raffles begreep, dat hij geen seconde meer verzuimen mocht. Hij greep het touw stevig vast, liet zich over den rand van de put zakken, gleeed langs het touw af.

Hij had de opening van de tunnel bijna bereikt, toen boven zijn hoofd een verschrikkelijk geraas klonk. De geheele deur was bezweken!

Het aanstormende water verbrijzelde alles daarbinnen, bracht het zware beulsblok aan

het drijven, en sloeg de houten steunzuil stuk als ware het een lucifertje!

Raffles viel —

Maar op het allerlaatste oogenblik, terwijl de stroom hem zou meesleuren, greep de krachtige vuist van Henderson hem, en trok hem in de tunnel en in veiligheid.

Met een donderend gerucht stortte zich de waterval in de put, en voerde het zware blok met zich mede, dat Raffles zeker verpletterd zou hebben, als hij vijf seconden langer geaarzeld had —

Een kwartier later had Lola hen allen veilig buiten den doolhof van gangen gebracht.

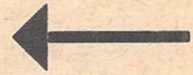
Zij stonden op de kade.

De dag begon aan te breken.

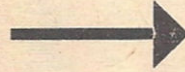
Zij begaven zich op weg naar hun hotel, maar toen Raffles de vrouw voor de laatste maal wilde dankzeggen, bleek zij verdwenen te zijn.

Op het laatste oogenblik had Lola Borgia begrepen, dat haar toekomst niet zou zijn aan de zijde van dien dapperen avonturier.

GOEDKOOPE EDITIE

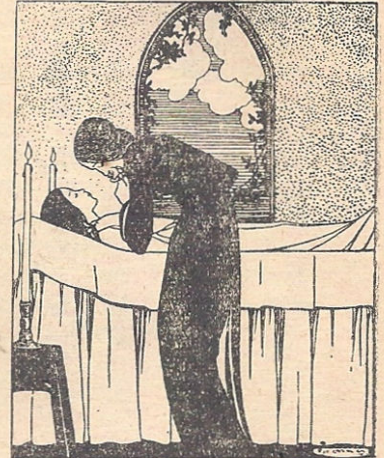

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk ; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong ; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid !

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte
VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

